

NEPŘÁTELE A MILENCI

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

Příběh o pomstě, intrikách
ve světě byznysu, temném tajemství
- a ZAKÁZANÉ LÁSCE...

Simona Ahrnstedtová

NEPŘÁTELÉ A MILENCI

Přeložila

Irena Lysáčková

EN ENDA NATT © 2014 by Simona Ahrnstedt
First published by Forum Bokförlag, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Irena Lysáčková, 2016
Czech edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-672-9 (pdf)

1.

Středa 25. června

David Hammar vyhlížel ven vypouklým oknem vrtulníku Bell. Letěli ve výšce tisíc stop a krajina pod nimi se rozprostírala na míle daleko. Nasadil si sluchátka, která mu i v hluku rotoru dovolovala s ostatními mluvit normálním hlasem.

„Tamhle,“ upozornil a otočil se k Michelu Chamounovi, který seděl na zadním sedadle, tvarem připomínajícím velkou mísu, a také vyhlížel z okna. David ukazoval směrem, kde se právě objevil žlutý zámek Gyllgarn.

Pilot Tom Lexington nastavil kurz. „Jak blízko chceš letět?“ zeptal se s pohledem upřeným na cíl.

„Moc blízko ne. Jen abychom ho trochu líp viděli.“ David nespouštěl zámek z očí. „Nechci vzbudit zbytečnou pozornost.“

Zámek byl vystavěn na ostrůvku, který se nacházel v nevykykle širokém potoce. Bystrá, třpytivá voda proudila po obou stranách ostrova, a vytvářela tak přirozené hradební příkopy. Před několika staletími poskytovaly skutečné útočiště před nepřáteli. Dnes blyštivá voda, zelené louky a košaté stromy malovaly rozmáchlým tahem štětce obraz absolutní venkovské idylly.

Tom stočil vrtulník širokým obloukem. V ohradách dole pod nimi se pásli koně a ovce. Staleté, ohromné duby proměnily okresní silnici v alej. I z této výšky byly patrné ovocné stromy, o něž se někdo dobře stará, a barvami hýřící výsadba, obklopující úpravný zámek.

To až nechutně připomíná ráj.

„Maklér povídal, že cenu samotné nemovitosti odhaduje na víc než třicet milionů,“ poznamenal David.

„To je hodně peněz,“ konstatoval Michel.

„A k tomu si přičti cenu lesa a půdy,“ pokračoval David.

„A vody. To je dohromady několik tisíc hektarů země a vody, už jen to stojí přes dvě stě.“ Vypočítával další přednosti: „V lese je zvěř a řada menších nemovitostí, které k usedlosti patří. No a k tomu samozřejmě ještě inventář. Válečná kořist ze sedmnáctého století. Stříbrné jídelní servery a ruský porcelán. A umělecká sbírka předmětů z posledních tří století. O to se budou prát všechny aukční domy.“

David se na sedadle otočil. Michel si zámek, nad nímž teď viseli ve vzduchu, bedlivě prohlížel.

„A všechno vlastní ta společnost?“ tázal se Michel pochybovačně. „Rodina ne?“

David přikývl. „Je neuvěřitelné, že zvolili takové řešení. Tohle udělá jen někdo, kdo je přesvědčený o vlastní nepřekonatelnosti.“

„Nikdo není nepřekonatelný,“ podotkl Michel.

„To teda ne.“

Michel dál koukal z okna. David čekal, zatímco jeho přítel všechn ten majetek přejížděl očima. „To jsou vyložené národní klenoty,“ ujal se zase slova Michel. „To bude povyk, jaký svět neviděl, jestli to všechno prodáme.“

„Ne *jestli*,“ prohlásil David. „Až.“

Protože oni to prodají, tím si je naprosto jistý. Půdu rozparcelují a prodají těm, kdo nabídnou nejvíc. Lidi budou protestovat a ze všech nejvíc budou křičet současní majitelé. Nad tím se musel usmát. Pohlédl tázavě na Michela. „Už sis to prohlídl?“

Michel kývl a David požádal: „Vezmeš nás, Tome, zpátky do města? Tady už jsme skončili.“

Tom provedl elegantní oblouk a vystoupal vzhůru. Idylické místo nechali za zády a nabrali kurz na Stockholm. Pod nimi se míhaly lesy a průmyslové závody.

Po čtvrthodině se dostali do kontrolní zóny hlavního města a Tom navázal spojení s řídicí věží na letišti Bromma. Výměnu krátkých standardizovaných frází v angličtině David poslouchal na půl ucha.

„...1 500 feet, request full stop landing, three persons on board.“

„Approved, straight in landing, runway three zero...“

Tom byl obratný pilot, vrtulník manévroval klidnými pohyby s ostražitým pohledem. Ve všedních dnech pracoval pro soukromou bezpečnostní firmu, ale s Davidem se znal už dlouho, a když David vyjádřil přání prozkoumat zámeček ze vzduchu, poskytl mu své letecké zkušenosti i čas.

„Jsem hrozně rád, že jsi s námi letěl,“ ozval se David.

Tom neodpověděl, jen téměř neznatelně kývl hlavou, jako že slyšel.

David se obrátil k Michelovi: „Máme dost času, než schůze vedení začne.“ Mrkl na hodinky. „Volala Malin. Všechno je připravené,“ pokračoval a měl na mysli Malin Theseliovou, jejich ředitelku PR a komunikace.

Urostlý, formálně oblečený Michel se na zadním sedadle napřímil. Poškrábal se na dohola ostříhané hlavě a na prstech se mu zablýskaly prsteny. „Stáhnou z tebe kůži zaživa,“ poznamenal, právě když ve výšce tisíc stop nad zemí přelétali nad Stockholmem. „To je ti jasný, ne?“

„Stáhnou z nás,“ opravil ho David.

Michel povytáhl koutek úst. „Kdepak, z tebe. Ty jsi známá tvář a ten zlý hoch, co umí rizikový kapitál. Já jsem přistěhovalec, který jen plní příkazy.“

Michel byl ten nejchytřejší člověk, jakého David znal, a zároveň senior partner v jeho společnosti Hammar Capital, specializující se na rizikové investice. Brzy spolu od základů změní mapu švédského finančního světa. Ale Michel má pravdu. Novináři finančních listů budou pronásledovat Davida, jakožto zakladatele společnosti, pověstného tvrdostí a arogancí. Vlastně se na to těší.

Michel zívá. „Až tohle bude za námi, vezmu si dovolenou a nejmíň týden prospím.“

David se otočil zase dopředu a sledoval, jak se v dálce objevují předměstí Stockholmu. Není unavený. Naopak. Na tenhle boj se připravoval půlku svého života a dovolenou nechce.

Chce válku.

Plánovali to skoro rok. Je to největší obchod, do jakého se Hammar Capital kdy pustil: nepřátelské převzetí jedno-

ho enormního podniku. Nadcházející týdny o všem rozhodnou. Ještě nikdo nikdy nic podobného neudělal.

„Na co myslíš?“ ptal se ve sluchátkách David. Znal svého přítele skrz naskrz a věděl, že mlčení něco znamená. Že Michelův bystrý mozek pracuje na nějakém právnickém nebo finančním problému.

„Myslím především na to,“ začal Michel, „že bude těžké to ještě držet v tajnosti. Určitě už se někdo těm pohybům na burze začal divit. Nebude dlouho trvat a někdo – třeba nějaký burzovní makléř – informuje noviny.“

„To jo,“ souhlasil David, protože vždycky někde nějaké informace uniknou. „Budeme to ale tajit tak dlouho, jak to půjde,“ dodal. O tomhle diskutovali už mnohokrát. Vybrušovali argumenty do detailů, pátrali po logických nerosrovnalostech. Byli čím dál zdatnější a chytřejší. „Budeme skupovat dál,“ prohlásil. „Ale vždycky jen po troškách. Míň než dosud. Promluví se svými lidmi.“

„Cena akcií teď rychle stoupá.“

„Viděl jsem to,“ potvrdil David. Křivka kurzu akcií měla tvar zvedající se vlny. „Uvidíme, jak dlouho to po ekonomické stránce vydrží.“

Pokaždé bylo třeba zvážit, jak rychle lze postupovat. Čím agresivněji se akcie nějakého podniku skupují, tím výš se vyšvihne cena. Pokud navíc nakupuje právě Hammar Capital, kurz se vyřítí vzhůru závratnou rychlostí. Až dosud byli mimořádně opatrní. Nakupovali přes spolehlivé nastrčené osoby a jen v menším množství, a tak to šlo den za dnem. Byly to malé pohyby, které nezměrnou burzovní hladinu čeřily jenom nepatrně. Ale oba dva, on i Michel, si uvědomují, že se blíží kritické hranici.

„Vždyť už jsme si řekli, že to budeme muset dřív nebo později zveřejnit,“ pravil David. „Malin už celé týdny vybrušuje tiskovou zprávu.“

„Z toho všichni zešlfl,“ mýnil Michel.

David se usmál. „Já vím. Teď se musíme jen snažit, abychom pod tím burzovním radarem dokázali letět ještě aspoň chvíli.“

Michel přikývl. Protože právě tímhle se navzdory všemu Hammar Capital zabýval. Jejich tým s pomocí analytiků vyhledával společnosti, kterým se nedaří – přestože měly

předpoklady, aby tomu bylo naopak. David s Michelelem problémy identifikovali – často za tím bylo nekompetentní vedení – a následně z trhu vysáli akcie, aby získali majoritní postavení.

Pak šli brutálně do toho.

Firmu převzali a restrukturalizovali. Rozsekali a znovu utřídili. Prodali a profitovali na tom. Právě to uměli lépe než téměř kdokoli jiný – vlastnit a zlepšit.

Někdy to proběhlo hladce, lidé s nimi spolupracovali a Hammar Capital mohl nastolit svůj vlastní pořádek.

Někdy to byl boj.

„Přesto bych rád získal na naši stranu někoho ze zakladatelské rodiny,“ prohlásil David, právě když se před nimi rozprostřel jižní Stockholm.

Mít na své straně jednoho či několik velkých akcionářů, třeba správce některého z kolosálních penzijních fondů, bude mít pro takové obří nepřátelské převzetí rozhodující význam. David s Michelelem vynaložili na získávání a přesvědčování hodně času. Vysedávali na nekonečných schůzích, načrtli spoustu početních příkladů. Ale přetáhnout někoho přímo z rodiny by mělo řadu výhod. Jednak by tím samozřejmě získali neskutečnou prestiž. Tím spíš, když jde právě o Investum, jednu z největších a nejstarších společností v zemi. A jednak by se automaticky přidali další, kteří by hlasovali ve prospěch Hammar Capital, jestliže by se ukázalo, že na své straně mají někoho z nejužších kruhů. „To by celý proces podstatně usnadnilo,“ pokračoval.

„Kdo by to ale měl být?“

„Existuje jedna osoba, která jde v téhle rodině svou vlastní cestou,“ objasnil David, když se na obzoru objevilo letiště Bromma.

Michel chvíli mlčel. „Dcera, ne?“ nadhodil potom.

„Ano,“ přisvědčil David. „Je tak trochu v pozadí, ale prý je hrozně nadaná. Možná jí vadí, jak s ní muži v rodině jednají.“ Investum totiž nebyl pouze letitý a věhlasný podnik. Měl takové patriarchální rysy, že i padesátá léta ve srovnání s tím působila moderně a osvětleně.

„Ty si opravdu myslíš, že dokážeš *kohokoli* z rodiny přemluvit?“ zeptal se Michel pochybovačně. „Nejsi u nich zrovna oblíbený.“

David se skoro usmál, jak moc to Michel podhodnotil.

Investum řídí rodina De la Grip a každodenní obrat společnosti dosahuje miliardových hodnot. Nepřímo Investum, s rodinou De la Grip v pozadí, určuje z jedné desetiny švédský HDP. Investum, a tím pádem tahle rodina, vlastní největší banku v zemi. V málokterém vedení větších švédských firem nemají svoje zastoupení. Je to slovatná, zámožná rodina se šlechtickými kořeny. Až tak blízko královskému rodu, jak někdo může být, aniž by sám královské krve *byl*. A přitom má výrazně modřejší krev než všichni Bernadottové. To, že by se jemu, zbohatlíkovi Davidu Hammarovi, podařilo přetáhnout někoho z nejužšího rodinného kruhu – známého svojí lojalitou – na druhou stranu, aby se přidal k neznámému kapitalistovi a podnikatelskému pirátovi, je nepravděpodobné.

Ale zkušenost s takovými věcmi už má.

Dokázal přemluvit jednotlivé příslušníky rodin, aby s ním podnikli společnou věc. Důsledkem často bylo, že za sebou zanechal zprerhaná rodinná pouta, a většinou toho litoval. V tomto případě by to však byl vítaný bonus.

„Zkusím to,“ trval na svém.

„To je na hranici šílenství,“ namítl Michel, za uplynulý rok nikoli poprvé.

David přikývl. „Už jsem si s ní domluvil oběd.“

„Jasně,“ zahučel Michel, když vrtulník začal klesat. Let netrval ani třicet minut. „A co ona na to?“

David si vybavil chladný tón hlasu ve sluchátku. Nebyla to asistentka, ale Natalia De la Grip osobně. Zněla překvapeně, ale příliš toho neřekla, jen poděkovala za pozvání a pak pověřila asistentku, aby schůzku potvrdila e-mailem.

„Povídala, že se na setkání těší.“

„Jo?“

David se nevesele zasmál. Myslel na ten chladný hlas. Byl z něj tak zřetelně cítit odstup vyšších kruhů, že to v něm téměř automaticky aktivovalo jeho třídní nenávisť. Natalia De la Grip patří k přibližně stovce žen ve Švédsku, které se narodily s titulem hraběnky, elita elit. Steží dokáže slovy vyjádřit, jak tenhle druh lidí nesnáší.

„Ne,“ připustil popravdě. „To neřekla.“

Ale ani to neočekával.

Natalia se prohrabovala hromadami papírů na svém psacím stole. Vytáhla arch s tabulkami a číslicemi.

„Tady,“ zvolala a zamávala papírem. Triumfálně se přitom podívala na platinovou blondýnku v křesle pro návštěvy, které se sem, do skromné komůrky, fungující jako Nataliina kancelář, vlastně ani nemohlo pořádně vejít.

Nataliina přítelkyně Åsa Bjelkeová na lejtstro koukla s vlašným výrazem a pak se očima zase vrátila ke svým nehtům, nalakovaným odstínem *nude*.

Natalia se probírala nepořádkem na stole. Nesnáší chaos, ale na tak malé ploše je téměř nemožné se mu vyhnout.

„Jak se vlastně máš?“ zeptala se Åsa, upila z kelímku kávy, kterou si koupila cestou, a sledovala, jak se Natalia znovu hrabe v kupách písemností. „Ptám se jen proto, že vypadáš strašně roztěkaně. Máš všelijaké zvláštní rysy, ale roztěkanost k nim nepatří. Ještě nikdy jsem tě takhle neviděla.“

Natalia nakrčila čelo. Jeden důležitý dokument zmizel beze stopy. Bude se muset zeptat některé z asistentek, které jsou už i bez toho dost přetížené.

„J-O volal z Dánska,“ prohodila a měla na mysli svého šéfa Jana-Olova Svenssona. „Chtěl, abych mu nafaxovala jednu zprávu, ale já ji prostě nedokážu najít.“ Zahlédla ještě jeden papír, natáhla se pro něj a unavenýma očima ho pročetla. V noci toho moc nenaspala. Až do časných ranních hodin se věnovala práci – nadcházející kolosální obchod ji připravoval skoro o všechny čas. Pak jí ráno, hodně brzo ráno, volal jeden klient a stěžoval si na něco, co zcela jistě mohlo několik hodin počkat. Koukla se na Åsu. „Co tím myslíš, že mám zvláštní rysy?“

Åsa se napila z papírového kelímku. „V čem je problém?“ opáčila, aniž na Nataliinu otázku odpověděla.

„Problémy,“ opravila ji Natalia. „Práce. Táta. Maminka. Všechno.“

„Hele, a tohleto zavalení papíry k něčemu *vede*?“ podivila se Åsa. „Kam se poděla bezpapírová společnost?“

Natalia zvedla zrak. Přítelkyně vypadala svěže a odpočatě, dobře oblečená, se skvělou manikúrou. Natalii to na-

jednou všechno iritovalo. „Ne že bych neoceňovala tvoje nečekané vizitace,“ pravila ne zcela upřímně. „Ale můj táta si pořád stěžuje na to, jak vysoké platy jeho právníci mají. Neměla bys teď v Investu za svůj plat pracovat? Místo abys v kostýmku od Prady vysedávala v mé mrňavé kanceláři a šikanovala mě?“

Ása máchla rukou. „Já si svůj vysoký plat zaslужuju. A ty víš moc dobře, že mě tvůj tatínek nechá na pokoji.“ Zahleděla se Natalii do očí. „To ty *viš*.“

Natalia přikývla. Věděla to.

„Šla jsem kolem a jen jsem chtěla zjistit, jestli se mnou nezajdeš na oběd. Jestli ještě jednou budu muset obědovat s některým právníkem z Investa, skočím z mostu. Fakt. Kdybych věděla, jak příšerně tristní právníci jsou, vystudovala bych něco jinýho.“ Načechrala si své plavé kučery. „Mohla jsem například být dobrou vůdkyní nějaké sekty.“

„Bohužel,“ odmítla Natalia rychle; *přiliš* rychle, uvědomila si pozdě. „Mám něco domluveného.“ Odkáslala si. „Promiň,“ dodala zcela zbytečně. „Jak říkám, už něco mám.“ Sklonila hlavu a začala listovat papíry, které už jednou prolistovala, aby se vyhnula Ásinu zkoumavému pohledu.

„Opravdu?“ protáhla Ása skepticky.

„Ano,“ potvrdila Natalia. „Na tom přece není nic divného.“

Ása přimhouřila oči. „Na to, že máš mozek jako počítač, ti lhaní zoufale nejde,“ vypálila. „Včera jsi měla volno, sama jsi to povídala. A žádné jiné přátele nemáš. Vyhýbáš se mi?“

„Ne, prostě už něco *mám*. A nikdy bych nespřádala plány, abych se ti záměrně vyhýbala. Jsi moje nejlepší kamarádka. I když určitě mám i jiné přátele. Co třeba zítra? Můžu tě pozvat.“

„A co tedy máš, jestli se můžu ptát?“ nenechala se zvaním na budoucí obědy odbýt Ása.

Natalia neodpověděla. Upřela pohled na přetékající stůl. Teď by byla dobrá příležitost pro některý z očekávaných telefonátů, nebo proč by třeba nemohl začít houkat protipožární alarm, napadlo ji.

Ása náhle doširoka otevřela oči, jako zasažená zjevením.

„Aha! Kdo je to?“

„Nebuď směšná. Je to jen oběd.“

Ásiny oči se zúžily do dvou malých tyrkysových štěrbinek. „Ale chováš se tak divně, dokonce i na to, jak je u tebe obvyklé. S kým?“

Natalia sevřela rty.

„Natalie! S kým?“

Natalia to vzdala. „S někým z... ehm... z HC.“

Ása sraštila světlé obočí. „S kým?“ opakovala umíněně. Možná by z ní byla dobrá vůdkyně sekty, ale skvělá vyšetřovatelka taky, uvažovala Natalia. Celá ta image načančané blondýny klame.

„Je to jen naprosto nezávazná schůzka,“ bránila se. „Obchodní oběd. Zná se s Janem-Olovem,“ dodala, jako kdyby to, že její společník zná jejího šéfa, mělo celou tu věc vysvětlit.

„Kdo je to?“

Kapitulovala. „David Hammar.“

Ása se opřela v křesle a obličej se jí rozzářil velikým úsměvem. „No ne, sám boss,“ poznamenala. „Pan Rizikový investor osobně. Zlý hoch finančního světa.“ Naklonila hlavu k rameni. „Slib, že se s ním vyspíš.“

„Ty jsi ujetá,“ vylítla Natalia. „Ujetá na sex. Vlastně bych to nejradši zrušila. Jsem v hrozném presu. Ale jedna z věcí, kterou tady v tom zmatku nemůžu najít, je můj mobil, ve kterém mám jeho číslo.“ Jak někdo může ztratit telefon v prostoru menším než čtyři metry čtvereční?

„Proč si proboha neopatříš asistentku?“

„Mám asistentku,“ namítla Natalia. „Která na rozdíl ode mě vede taky nějaký život. Onemocněly jí děti, tak šla domů.“ Natalia mrkla na hodinky. „Včera.“ S povzdechem klesla na kancelářskou židli. Zavřela oči. Už nedokáže hledat dál. Už je totálně vyčerpaná. Připadá jí, jako kdyby pracovala celou věčnost nonstop. A se spoustou papírování je ještě navrch pozadu. Připravit jednu zprávu a domluvit nejmíň pět schůzek. Vlastně neměla...

„Natalie?“

Natalia sebou trhla a uvědomila si, že na nepohodlné židli začala usínat.

„Co?“ zazmatkovala.

Åsa na ni hleděla vážně. Už si Natalii nedobírala.

„Hammar Capital nejsou žádní padouši, ať si tvůj tatínek a brácha myslí, co chtějí. Jsou tvrdí, ale David Hammar není žádnéj dábel. A vypadá neskutečně dobře. Nemusíš se stydět za to, že se s ním ráda setkáš.“

„To nemusím,“ souhlasila Natalia. „Já vím.“ Ale vrtalo jí hlavou, co tenhle legendární šéf společnosti Hammar Capital může chtít *zrovna jí*. Žádný dábel to nejspíš vážně nebude, ale všeobecně se o něm ví, jak je tvrdý a bezohledný, a to i podle měřítek finančního světa. „Ne, jdu jen na oběd a osonduju terén,“ prohlásila rozhodně. „Jestli má nějaké záměry s naší bankou, tak na to potřebuje získat Jana-Olova, ne mě.“

„Ale fakt je, že s Hammar Capital jeden nikdy neví,“ poznamenala Åsa a elegantně se zvedla z křesla. „A ty sama se podceňuješ. Znáš někoho dalšího, kdo je tak chytrý jako ty? Jasně že ne.“ Přejela si rukou po sukni, na níž nebyl sebemenší flíček ani záhyb. Přestože na sobě měla jen strohý kostým (Natalia se náhodou dozvěděla, že právě ten jí Prada ušila na míru), jednoduchou hedvábnou halenku a světle béžové lodičky, vypadala spíš jako oslnivá filmová hvězda.

Åsa se opřela o stůl. „Moc dobře víš, že by ses neměla tolik starat o to, co si myslí tvůj tatínek,“ dala se slyšet a jako obvykle se jí podařilo Natalii zasáhnout přímo na solar. „Jsi neskutečně chytrá a mohla bys to dotáhnout, jak daleko bys chtěla. Tamhle bys mohla udělat kariéru.“ Åsa se rozmáchla rukou k protější kanceláři, která patřila švédské pobočce jedné z největších světových bank, Londýnské bance. „Nemusíš pracovat pro rodinný podnik, abys mohla dokázat, že máš svoji cenu,“ pokračovala Åsa. „Nikde na světě se k ženským nestaví tak příšerně, to přece víš. Tvůj táta je beznadějný a tvůj brácha idiot. A zbytek vedení jen samí machistický šovinisti. Víím to, protože s nima pracuju.“ Nachýlila hlavu na stranu. „Se svým mozkiem je všechny strčíš do kapsy.“

„Možná.“

„Tak proč nejsi ve vedení?“

„Ale ty tam pracuješ, tak jsi nejspíš spokojená, ne?“ prohodila Natalia, a otázce být, či nebýt ve vedení společnosti

Investum se tak úspěšně vyhnula. Přece jen to bylo choulostivé téma.

„To jo, ale já jsem tam v rámci kvót,“ vyložila Åsa. „Ten, kdo mě přijal, kvóty nenávidí stejně jako přistěhovalce, feministky a dělníky. Jsem jeho alibi. Může na mě ukázat a prohlásit, že on přece ženy zaměstnává.“

„Není pravda, že tatínek nenávidí...,“ zaprotestovala Natalia, ale nechala větu rozplynout doztracena. Vždyť má Åsa pravdu.

„A tvému tátovi je mě líto, protože nemám rodiče,“ pokračovala Åsa. „Já ani nechovám žádný vysoký ambice šéfovat takový mizérii. Mojí jedinou ambicí je neumřít nudou. Ale ty, Natalie, to můžeš dotáhnout, jak vysoko chceš.“

Åsa se začala přehrabovat ve své kabelce za padesát tisíc. Vytáhla světlou rtěnku a nanasla si ji na ústa.

„David Hammar mě požádal o diskrétní schůzku,“ vysvětlila Natalia. „Vlastně jsem se ti o tom vůbec neměla zmiňovat. Doufám, že nikomu nic nevytroubíš.“

„To víš, že ne, to je jasný. Ale co myslíš, že ti chce?“

„Určitě nějakou finanční záležitost. Možná mu jde o nějaký obchod s některým naším zákazníkem? Nevím. Probděla jsem půl noci a snažila jsem se tomu přijít na kloub. Nebo jen rozhazuje sítě?“ Nebylo neobvyklé, že se s ní někdo chtěl setkat právě kvůli jejímu jménu – je De la Grip, žena se správnými kontakty a původem. Nesnášela to. Ale David Hammar v ní probudil zvědavost. A v telefonu nebyl ani úlisný, ani vyhýbavý, jenom zdvořilý. A ona se stejně potřebuje najít, takže...

Åsa se na ni zamyšleně zadívala. „Vlastně bych měla jít s tebou. Kdo ví, co za hlouposti ze sebe vlastním přičiněním vychrlíš.“

Natalia chtěla poukázat na to, že ji ve Švédsku řadí k nejslibnějším talentům na korporátní finance, jeden z nejkomplexnějších oborů finančního světa, a že patřila k nejúspěšnějším absolventům stockholmské Vysoké školy ekonomické. Že jí při práci s podnikovými financemi, koupěmi podniků a poradenstvím rukama denně procházejí statisíce milionů švédských korun a že se právě chystá uskutečnit jednu z nejkomplikovanějších bankovních transakcí, ke které

kdy ve Švédsku došlo – ale nic z toho neřekla. Mimoto má Åsa pravdu – kdo ví, co z ní dnes při té nesoustředěnosti vypadne. „Zavolám ti, jak to proběhlo,“ slíbila jenom.

Åsa se na ni dlouze zahleděla. „Aspoň poslouvej, abys věděla, co ti chce,“ prohlásila nakonec. „To nemůže uškodit. Mnozí by šli přes mrtvoly, aby směli pracovat s Davidem Hammarem. Anebo mnohé, aby se s ním vyspaly.“

„Není to riskantní, když mě s ním někdo uvidí?“ napadlo Natalii a vadilo jí, jak nejistě její hlas zní.

„To víš, že je to riskantní,“ přisvědčila Åsa. „Je nebezpečný, bohatý a tvůj táta ho nenávidí. Co víc si můžeš přát?“

„Mám to odříct?“

Åsa nespokojeně mlaskla jazykem a zavrtěla hlavou. „Kdo neriskuje, jako by nežil,“ vyhlásila.

„To má být moudrost dne?“ utrousila Natalia. Na přísloví to nevypadalo.

Åsa se usmála, vstala a podala jí svůj prázdný kelímek od kávy. Bílý, s černým kudrlinkatým nápisem. „Ne, je to tadyhle napsané,“ vysvětlila. „Tak já jdu zpátky do práce a vyřídím pár telefonátů. Třeba najdu někoho, komu bych mohla dát vyhazov. Právníci opravdu nejsou zábavní lidé. Kde se máte sejít?“

„Na Djurgårdenu. V restauraci Ulla Winbladh.“

„Mohlo to být horší,“ konstatovala Åsa a bylo na ní znát, že se doopravdy snažila najít něco, co by se dalo zkritizovat, ale na nic nepřišla. Přejela si prsty po bleděmodré šálce. Naposledy Natalia takový hedvábný šátek viděla na polici v oddělení Hermès v luxusním obchodním domě NK a měl cenovku se čtyřcifernou částkou.

„Jsi snob, víš to?“

„Dám na kvalitu,“ namítla Åsa a narovнала si na rameni kabelku. „Všichni nemůžou kupovat masovou produkci, to dá rozum.“ Otřásla se a upřela na Natalii tyrkysově zářivý pohled. „Mysli na ochranu, kdo ví, s kým vším spal.“

Natalia se na ni zašklebila. „Fakt je, že to nejčastěji asi byly princezny, jestli se dá věřit všemu, co se povídá.“ Neubráníla se totiž tomu, aby všechny ty drby na internetu nerozklikala.

„Evropský zbohatlický pól,“ smetla ji Åsa, jejíž rod měl kořeny ve 13. století. „Jen prosím tě neudělej něco, co bych neudělala já.“

To je docela velkorysý rámec možností, pomyslela si Natalia, ale nechala si to pro sebe.

„Tohle budeš mít na sobě?“ zajímala se Åsa, když sjela pohledem Nataliin kostýmek a její výraz dával výmluvně najevo, že existuje něco dokonce snad ještě horšího než masová konfekce. „Kde sis to koupila?“

„Vždyť je to jen oběd,“ bránila se Natalia. „A budeš se divit, ale je to od krejčího.“

Åsa přejela očima šedou látku. „Jo jo, ale ze kterýho století?“

„Ty jsi fakt šílenej snob,“ zavrčela Natalia, zvedla se a šla otevřít, aby Åsa už konečně odešla.

„To je docela možný,“ souhlasila Åsa. „Ale víš, že mám pravdu.“

„V čem?“

Åsa se usmála způsobem, kterým muže vždycky přiměla k tomu, že se začali chlubit svými letními chatami, zvat ji na drink a rozvalili se na židli s nohama od sebe. „Ve všem, drahoušku. Ve všem.“

3.

David šel ze sídla Hammar Capital ve stockholmské části Blasieholmen do restaurace Ulla Winbladh na Djurgården u pěšky.

Vrchní ukázal ke stolu a David spatřil Natalii De la Grip. Mrkl na hodinky. Přišel včas, ještě ani nebyla jedna, ale ona tam byla ještě dřív. Mezi hosty restaurace byli převážně turisté, ale Natalia se přesto usadila co nejdál a ještě tak, že ji sotva bylo vidět. Zjevně nechce, aby ji s ním někdo zahlédl. Na tom není nic divného, ve skutečnosti rezervoval stůl právě tady, mimo centrum, nechtěl jít do žádné restaurace na notorickém Stureplanu právě proto, aby je nikdo nepoznal.

Spatřila ho, zvedla ruku, aby na něj zamávala, ale hned ji zas položila, jako by si to rozmyslela. David vykročil k ní.

Má světlou pleť a je velice nenápadná, se svým vážným výrazem v obličejí a strohými šedými šaty působí skoro fádně. Těžko uvěřit, že pracuje jako poradkyně v jedné

z největších světových bank, Londýnské bance, a nadto pro Jana-Olova, jednoho z nejnáročnějších a nejvýstřednějších šéfů, s jakými se David setkal. Ale J-O tuhle všedně vyhlížející ženu vynáší do nebes a tvrdí, že má potenciál stát se nejlepším korporátním poradcem, jakého kdy měl. „Je bystrá, pečlivá a odvážná,“ vyjádřil se o ní kdysi J-O. „Je schopná zajít jakkoli daleko.“

Musí si dát pozor, aby ji nepodceňoval. Přestože mu není vlastní lidi podceňovat.

Natalia De la Grip vstala, když David došel k jejímu stolu. Je vyšší, než si myslel. Podala mu ruku. Štíhlou, s krátkými, nenalakovanými nehty. Stisk měla energický, profesionální a Davidovi to nedalo, aby letmo nekoukl na její levou ruku, ačkoli už to věděl. Žádný prstýnek se na ní neblýskl.

„Děkuji, že jste přišla, i když to bylo domluvené tak narychlo,“ promluvil. „Vůbec jsem si nebyl jistý, jestli budete mít čas.“

„Opravdu?“ otázala se pochybovačně.

David její ruku pustil. Zůstalo mu z ní v dlani teplo a jakási kořeněná, hřejivá, mlhavě erotická vůně. Nic na té ženě zatím nepřipomínalo jeho představy, a o to víc byl ve střehu.

Bylo neuvěřitelně těžké dopátrat se bližších informací o prostředním ze tří sourozenců De la Grip. Zběžně pročetl, co našel. Na internetu, v novinových článcích a v několika biografiích její rodiny. Psalo se hlavně o otci a jejích dvou bratrech. O ní skoro nic, ani na Wikipedii, natož na Flashbacku. Ale ženy v této rodině byly tradičně vždycky neviditelné, přestože občas šlo i o velmi zámožnou ženu, kterou si některý De la Grip vzal za manželku. Všechny Nataliiny předkyně byly dobře situované; její matka je příbuzná s ruskými velkokněžkami a zároveň se švédskou finančnickou elitou, ale veškerou moc v rodině reprezentují muži. Otec Gustaf, dědeček z otcovy strany Gustaf starší a tak dále, celá staletí. Na rozdíl od obou jejích bratrů, dědičného prince, hraběte Petera De la Grip, a hraběte Alexandra De la Grip, Natalia ať už ve finančním nebo bulvárním tisku příliš nefiguruje. Ale takhle se to samozřejmě jeví většinové společnosti. Médii

uniká vzdor jménu a původu. Málokdo zůstává tolik skrytý v pozadí jako tihle tajemní poradci pro korporátní obchody. Šedá eminence, která řídí dění ze zákulisí a zřídka kdy co sděluje novinám.

Tmavé vlasy má sepjaté do přísného účesu a na krku perly, tenhle znak vyšší třídy David nesnáší.

Business kostýmek byl zcela jistě drahý, ale barva není ani atraktivní, ani nijak zvlášť slušivá. Ne, pomyslel si David, když usedali ke stolu, Natalia De la Grip podle všeho přesně odpovídá tomu, co o ní ví – bezmála třicetiletá neprovdaná žena, soustředěná na svoji práci, dobře zajištěná, ale celkem všední.

Až na ty oči. Nikdy takové neviděl.

„Musím přiznat, že když jste mi zavolal, vzbudil jste ve mně zvědavost.“ Upřela na něj zlatě zářivý pohled a David ucítil zachvění v páteři.

Vzal si od servírky jídelní lístek a rychle jej prolétl očima. „Ale vy jste určitě zvyklá na to, že vám lidi vyjadřují přízeň,“ pronesl a profesionálně, s úmyslnou srdečností se usmál. Chtělo by to víc než jedny mimořádně krásné oči, aby ho to dokázalo rozhodit. Fungování finančního světa přesto do značné míry spočívá v utváření kontaktů a už ani nepamatuje, kdy naposledy byl na obědě, který by zároveň nebyl pracovní schůzkou.

„Jasně,“ utrousila. „Miliardáři stojí ve frontách, aby mě mohli někam pozvat.“

Té suché sebeironii se musel usmát.

Zavřela jídelní lístek a kývla hlavou, že už si můžou objednat.

„Slyšel jsem, jak dobře jste si vedla v záležitosti se Schibstedem,“ poznamenal, aby se o ní aspoň něco dozvěděl.

„Máte skvělé zdroje informací,“ konstatovala a trochu naklonila hlavu k rameni. „Nevím, jestli mi to má lichotit nebo mě to má znepokojovat.“

„Znepokojovat jistě ne. Četl jsem o tom,“ vysvětlil. „Jste prý talent a je třeba se před vámi mít na pozoru.“ Charakterizovali ji jako neohroženou, kosmopolitní a seriózní. Nebyl důvod o tom pochybovat.

„Ten článek jsem taky četla,“ konstatovala. „Uvidíme.“ Zasmála se. „Vždyt víte, jak to je. Člověk je dobrý jen nato-

lik, nakolik se mu povedl jeho poslední obchod. Buď je na cestě vzhůru, nebo na cestě pryč.“

„A co vy právě teď?“

„Teď jsem rozhodně na cestě vzhůru.“ Prohlásila to bez sebemenší známky falešné skromnosti. David může spočítat na prstech jedné ruky, kteří z mužů a žen šlechtického původu, které kdy potkal, nezaobalovali všechno, co řekli, do strojené skromnosti a zajímavé pokory.

Objednala si rybu a David automaticky také. Objednávat si totéž co ten, jehož přízeň si člověk chce získat, je základní psychologická taktika.

„Vždycky jste chtěla pracovat v bance?“ začal konverzovat, když servírka odešla. „Nebo vás někdy napadlo vyzkoušet něco jiného?“ V Londýnské bance přece jen působí už několik let, a tak to nebyla nepatřičná otázka. Mladá finančnícká elita je hladová smečka a většina stále vyhledává nové výzvy. Znovu sjel pohledem na její štíhlé prsty bez prstenů. Nejspíš je naprosto oddaná své práci. Stejně jako on.

„Mně se v bance líbí,“ odpověděla.

„Jste jediná žena v partě Jana-Olova?“

„Ano.“

„Jsem si jistý, že pro něj znamená velký přínos,“ pronesl neutrálně.

„Děkuju.“ Usmála se na něj. Dopila minerálku. „V bance se mi líbí, ale pokud mám být upřímná, tak do budoucna chci svoji kariéru spojit s naší rodinnou společností. Předpokládám, že víte, o kterou rodinu se jedná.“

Prisvědčil a zaplavila ho stará známá nenávisť. Dělal ale, co mohl, aby ji nijak nedal najevo. Usmál se, jednou se nadechl a kývl povzbudivě hlavou, jako kdyby se o to zdvořile zajímal a nikomu vůbec nic zlého nepřál.

„V našich kruzích lidi nehledí zrovna s nadšením na ten typ činnosti, které se věnujete,“ pokračovala.

Tahle upřímnost by mohla být problém. „To není žádné tajemství,“ odpověděl a na hlase mu nebylo znát, co si o tom myslí, jako kdyby diskutovali o abstraktních záležitostech, a ne o tom, že rodina De la Grip otevřeně nenávidí všechno, co Hammar Capital představuje. Jakkoli to nenávidí, nebo něčím jiným podobně měšťáckým, sa-

mozřejmě nenazývají. Chtějí pouze chránit své hrdé tradice.

Patrně z jeho pohledu něco vyčetla, protože se rychle, jako na omluvu usmála. „Vím, že je to konzervativní a že jsou to předsudky, a já netvrdím, že s tím souhlasím.“

Zvedl obočí. Protože právě tohle je rozhodující: Jak moc se Natalia v postoji liší od ostatních členů rodiny? „Jak to myslíte?“ chtěl vědět.

„Podle mě se na všechny, kdo pracují v oblasti *private equity*, nebo přímo s rizikovým kapitálem, nemá brát jeden metr. Ale s ohledem na to chci říct, ke které straně jsem loajální – ke své rodině.“ Omluvně povytáhla jedno rameno a přejela rukou přes stůl. „Někdy je nutné pro rodinu něco obětovat.“

David se na ni zadíval. *Někdy je nutné pro rodinu něco obětovat.* Nemá ani ponětí, jak ta slova na něho zapůsobila.

Ale aspoň se dozvěděl, co potřeboval. To podezření měl vlastně od začátku, už když uviděl její vzpřímenou postavu – Natalia De la Grip nikdy nepůjde proti zájmům své rodiny. Loajalita a integrita ji zahalují jako neviditelný plášť. Naštěstí pro něj si důvod jejich schůzky vyložila mylně, myslí si, že si David Hammar opatřuje kontakty a zjišťuje obchodní možnosti, ne že se ji pokouší přesvědčit, aby prodala své nejbližší.

„Chápu,“ poznamenal a přitom se podíval nad tím, jak tahle mimořádně inteligentní Natalia sama sobě vysvětluje skutečnost, že dosud nemá místo ve vedení společnosti Investum. Skutečnost, že v podnicích, které vede Gustaf De la Grip, nezastávají důležitá místa *vůbec žádné* ženy. A že je její otec proslulý svými zaujatými výroky o ženách *vůbec* a o rovnoprávnosti obzvlášť. Láska k rodině ji zaslepuje.

„A jak to, že patříte k favoritům Jana-Olova?“ zajímal se, když jim přinesli jídlo na stůl. A hned vysvětlil: „To jsou jeho vlastní slova, jen cituji.“

„Znáte ho dobře?“ zeptala se. Položila si na kolena ubrousek a vzala do ruky příbor. Jedla a činila přitom jen malé, neslyšné pohyby. Mezi sousty vždy příbor odkládala. Způsobily internátní školy.

„Dost na to, abych se spoléhal na jeho mínění,“ odpo-

věděl. J-O byl jedním z nejvlivnějších bankéřů na světě a několikrát s Davidem spolupracoval. „Povězte mi víc.“

„Práce v oblasti korporátních financí se hodně zakládá na osobních kontaktech, jak určitě víte, na vztazích a důvěře, kterou si získáte.“ Trhla ramenem. Opět odložila příbor, seděla naprosto v klidu a vzpřímeně a nepohrávala si ani s příborem, ani se skleničkou, ani s ničím jiným. „Já jsem získala důvěru mnoha lidí.“

„To si dovedu představit,“ přisvědčil a vlastně ho překvapilo, jak je upřímný. Ale z té ženy spolehlivost a poctivost přímo vyzařuje. Kdyby nebyl natolik cynický a na něco takového věřil, mohl by dokonce prohlásit, že na něj Natalia působí jako dobrý člověk.

„A není to jen kvůli mému jménu,“ doplnila a lícní kosti jí lehce zrůžověly, jako by se jich jemně dotkl štětec. „Ta práce mi prostě jde.“

„O tom jsem přesvědčen.“

Natalia přimhouřila oči. „Připadá mi, že mi chcete lichotit.“

„Ale ne, jen vám předvádím svůj přirozený šarm,“ zažertoval a samotného jej udivilo, že se usmál. Nečekal, že bude natolik sympatická, že chvílemi dokonce zapomene na její původ a jméno.

Usmála se. I když je tenhle oběd ztráta času, je to aspoň příjemně strávená doba, pomyslel si. Je zábavná a nijak přehnaně nadřazeně se neprojevuje. Pravdou bylo, že v něm Natalia probudila zvědavost. A vlastně ho i nečekaně do jisté míry přitahovala. Ten kontrast, všechna ta její bledost a vlačnost a na druhé straně nebývalá intenzita, to všechno dohromady je vlastně ohromně sexy.

„Víte,“ začala a ještě jednou dokonalým pohybem odložila příbor, „já vím, že bych za svůj původ měla být vděčná. Za svoji rodinu, svoje jméno a to všechno. A taky vděčná jsem, jinak by to bylo arogantní. Ale byly chvíle, kdy jsem si přála, abych nebyla nikdo, abych se musela prosadit úplně sama na vlastní pěst. Představuju si, že to musí být dobrý pocit, dokázat všechno jen vlastními silami.“

„Ano. Je to dobrý pocit,“ pronesl David pomalu a pozorně se na ni zadíval. Nikdy mu žádný člověk – ani žena, ani muž – z vyšších vrstev nic podobného neřekl. „Ještě štěstí, že jste žena,“ dodal. „Aspoň nějaký hendikep máte.“

„Hmmm.“ Mlčela, vypadalo to, že přemýšlí.

Jen v málokteré branži je taková nerovnost jako právě ve finanční elitě. Ženy dosáhnou výborného vzdělání, ale na cestě výš se pak někde rozpráší. Když se některá, tak jako Natalia, udrží, svědčí to o její mimořádné inteligenci. A umíněnosti.

Zvedla hlavu a vyzývavě se na něj podívala. „Co si o otázkách rovnoprávnosti myslí Hammar Capital, jestli se můžu ptát? U vás jsou v čele dva muži, že? Odvětví rizikového kapitalismu se zrovna nevyznačuje vysokým zastoupením žen. Jaký k tomu máte postoj?“

„Naprosto příkladný,“ ujistil ji David. Nabodl kousek bramboru na vidličku, posolil si ho a vložil do úst.

„Ale jak pohlížíte na to, že je u nás ve vedeních tak málo žen?“ naléhala a z tónu jejího hlasu David poznal, že na tohle téma se jí nehovoří lehko. „O operativní činnosti ani nemluvě, jak to vypadá tam?“

„Hammar Capital nezaměstnává podle pohlaví, ale podle schopností,“ odpověděl.

Natalia se ušklíbla a David si nemohl pomoci, musel se dost držet, aby se neuchechtl. Tedy ta když se pro něco rozohní, tak opravdu pořádně. Veškerou všednost vystřídá vášeň a zár.

„Kdo hledí na kvóty, riskuje, že přijme lidi s horší kvalifikací,“ pokračoval, dobře si vědom toho, že tenhle argument musí na každou průměrně nadanou ženu zapůsobit jako červený hadr. „U nás prostě rozhodují schopnosti,“ zopakoval. Bylo to, jako by při pálení čarodějnic přilil olej do ohně.

„To jsou strašný kecy,“ vyjela Natalia a červené skvrny na tváři se jí o něco zvětšily. „Ani dnes přece nikde nerozhodují schopnosti,“ doplnila trpce. „Hledá se tam, kde se vždycky hledalo – pořád ve stejných starých sítích. A tak má zaměstnavatel to, co si přeje, stále tytéž muže se stejnými názory. To není rozhodování podle schopností, to je prostě hloupost.“

„Já přece netvrdím, že nechceme schopné kompetentní ženy,“ oponoval. „Ale jsou tací, kteří tvrdí, že se těžko hledají.“

„S takovýmhle postojem bych se nedivila, kdybyste brzo

zkrachovali,“ pronesla strojeně. A s pohledem upřeným do talíře ještě ucedila: „V což taky doufám“

„Hammar Capital si vede skvěle,“ namítl. „Máme –“

„Ale nechápete, že –“ Začala rozhozovat rukama. Když se žena, která by při banketu na udílení Nobelovy ceny pravděpodobně ani jednou neporušila etiketu, najednou začne rozhánět příborem, musí nejspíš být vzteky bez sebe.

„Natalie,“ přerušil ji, než došlo na násilí. „Přece chápete, že vás provokuju úmyslně, ne?“

Zmlkla.

„Za posledních osmnáct měsíců jsem byl u toho, když se měnilo vedení víc než dvaceti společností,“ pokračoval klidným hlasem. „Jednapadesát procent členů v ‚mých‘ vedeních tvoří ženy. A v čele každého druhého vedení, které sestavil Hammar Capital, stojí žena.“ Opřel se zády na židli a pozoroval, jak se jí zklidňuje dech. Hruď se jí pod halenkou zvedala a klesala. Pohledem se dotkl výstřihu. Bílých perel a světlé pleti. Usmál se na ni, snad poprvé upřímně. Neměl nic proti ní osobně, jen proti tomu, co reprezentuje. „Na úspěchu mého podniku se podílí to, že přijímáme lidi se správnými schopnostmi,“ vykládal pomalu. „Hammar Capital vydržel jak splasknutí internetové bubliny v roce 2000, tak finanční krizi a já jsem si naprosto jistý, že to bylo díky skladbě mého personálu.“

Setkala se s jeho očima, pozorně a beze slov na něj hleděla a David uvažoval, co se asi pod tím vlažným povrchem odehrává. Navázal: „Smíšená skupina disponuje různými úhly pohledu, jak sama víte. Troufnou si říct ne a dokážou si odlišné názory hájit. Na rozdíl od mnoha jiných jsme z krize vyvázli právě díky tomu, že v celém Švédsku máme nejkompetentnější spolupracovníky – ženy i muže. Přistěhovalce i Švédy.“

Natalia mrkla. Na okamžik, než zase otevřela oči, její zlatavý pohled zakryly dlouhé tmavé řasy. „No dobře,“ pronesla klidně. Jediné, co zůstalo, byla slabá červeň na jejích lícních kostech.

„Už mi věříte?“ otázal se.

Přikývla. „Ano. Nechala jsem se vyprovokovat. To se mi skoro nikdy nestává.“ Naklonila se nad stůl. „A kromě toho si tu připadám pokrytecky.“

„Jak to?“ nechápal a nechal se svést úsměvem, který jí číhal v očích. Flirtuje s ním, i když si to možná ani neuvědomuje. Flirtování ale rozhodně nemá ve zvyku, na to by klidně vsadil celý svůj podnik. Ale na kratičkou chvíli na tu hru přistoupí. Brzy se rozejdou každý svou cestou, tak proč by se za každou cenu musel chovat jenom tak, jak se sluší?

„Mám plnou pusou řečí o rovnosti a rovných právech,“ prohlásila a zatřepala rukou ve vzduchu. „Ale přitom vím, že ke spoustě výhod jsem přišla jenom díky svému jménu a původu. Uvědomuju si to a stydím se za to.“ Naklonila se ještě víc dopředu a ztlumila hlas, jako kdyby prozrazovala veliké tajemství. „Zrovna před několika dny jsem své jméno využila. Nesnáším, když to lidi dělají.“

„A přesto jste to udělala?“

Přikývla a tvářila se tak provinile, že Davidovi šklublo v koutku úst. „A jak to šlo?“ zajímal se.

Dlouho na něj hleděla a v očích jí hrál smích.

„Špatně to dopadlo,“ konstatovala suše.

„Ale co jste udělala?“ zeptal se proti své vůli zvědavě.

„Nebylo to vůbec nic vznešeného. Nejspíš víte, kdo je Sarah Harveyová?“

David přikývl, to světoznámé jméno znal. Harveyová se díky svému unikátně čistému hlasu s neuvěřitelným rozpětím řadila k nejlepším sopranistkám na světě. Věděl, o koho jde, a kromě toho také v jakých kruzích se vyskytuje. „Ale jak to s tím souvisí?“

„Nikdy nejezdí na turné. Ale teď má přijet do Evropy a na severu bude mít jediný koncert, tady ve Stockholmu. Obdivovala jsem ji už jako dítě. Strašně jsem na ni chtěla jít.“

„Chcete říct, že přestože se jmenujete De la Grip, jste nesehnala jeden jediný lístek?“

„Dík, že mi do mých ran ještě sypete sůl. Ne, nesehnala a doteď je mi to hrozně líto. Na organizátory jsem neudělala ani ten nejmenší dojem.“

„Pokusila jste se je podplatit?“

Vystrčila vzdorovitě bradu. „Možná bych se byla pokusila.“

„Švédové se nedají tak snadno uplatit, jestli vás to nějak utěší,“ pravil David ne tak docela podle pravdy. Podplatit

lze samozřejmě každého, jde jen o to, dostat se na správnou úroveň.

„Taky si to myslím,“ souhlasila. „Jsem ze čtvrtiny Ruska. Zrovna Rusové jsou snadno uplatitelný národ.“

„To rozhodně,“ souhlasil David. Natáhl nohy a opřel se do židle. Oběd už mu přinesl informaci, kterou si přál. Teď by bylo moudré Natalii De la Grip pustit a pokračovat dál. V tom, aby obchod klapl, Natalia rozhodující roli nehraje, už se s ní nemusí znovu vidět. Jeho cílem je zničit její rodinu. Měl by se soustředit na další kroky. To by bylo rozumné. Pohlédl na její dlouhé prsty, kterými roztržitě tūkala do skleničky. Sundala si sako a pod ním měla jednoduchou halenku bez rukávů. Má krásné, dlouhé a pevné linie. Fotografie, které viděl, byly nicneřikající. Ale teď si vybavil jeden snímek z nějaké večerní akce, večere nebo plesu v prestižní Ville Pauli. Měla stejně stroze, do drdolu vyčesané vlasy, ale dlouhé červené večerní šaty a vypadala fantasticky. Pevná, plná síly. V duchu si řekl, že nemusí stále jen spěchat a že s touto ženou, která skutečně nepůsobí tak, jak si ji představoval, může posedět o deset minut déle.

Natalia se setkala s Davidovým intenzivním pohledem. Zajímalo by ji, co si myslí, když po ní takhle přejíždí svými šedomodrými očima. Nebylo jeho záměrem, aby si toho všimla, ale Natalia uměla číst v lidech a viděla, že David pracuje na tom, aby si na ni udělal názor. Vede si šikovně. Když spolu mluvili, věnoval jí veškerou, až zničující pozornost. Vypadá dobře, je atraktivní dospělým, mužným způsobem. Tohle není žádný kluk nebo mládě, ale zosobněná vzrostlá, ramenatá maskulinita. Tmavé, dobře ostříhané vlasy, oči, jejichž barva přechází z modré do šedé, ostře řezané rysy. Šíleně pěkný chlap. Nadto milý, zdvořilý a chvílemi zábavný, zkrátka perfektní společník na oběd.

A přece...

Občas zahlédla, že se v Davidových očích cosi zablesklo. Jakási tvrdost a chlad, něco, co asi neměla vidět. Znejistilo ji to a uvedlo v ostražitost. Je to nějaká hra? Tenhle tmavovlasý, vysoký muž má pověst ničitele firem i lidí, pověst chladného hráče. *Charakterizuje ho především totální chlad a naprostý nezáměr o prestiž*, stálo v jeho portrétu v jedněch

hospodářských novinách. Něco ji varuje, aby se nenechala svést jeho nenuceným šarmem a inteligentním pohledem. Že hraje nějakou hru, si je jistá. Ale jakou?

Tajemství, samé tajemství.

„Co?“ zeptal se se smíchem v hlase a po chladu nebylo ani památky. Tvrdost i bezohlednost nikde, jen soustředěná pozornost. Jako kdyby byla nejzajímavějším člověkem na světě. Takhle určitě dobývá své takřka nepravděpodobné úspěchy. David Hammar lidi *vidí*. Působí na ně tak, že se cítí vyvolení a něčím zvláštní. Dokáže v nich probudit důvěru. *A pak je slupne se vším všudy jako malinu.*

„Máte v plánu v nejbližší budoucnosti převzít další, nic zlého netušící podnik?“ nadhodila.

„Samozřejmě,“ přisvědčil. „To mám v úmyslu pořád. Investor rizikového kapitálu nikdy nespí.“ V očích mu zablesklo a Natalia vypadla z konceptu.

Ach. Ten smích.

Většina mužů, s nimiž pracovala, včetně otce, bratrů i šéfa, dodržovala nepsaná pravidla a neviditelné struktury, které pro finanční elitu platí. Všichni ti muži jsou si navlas podobní. Konformní, bez sebemenší stopy humoru a natolik zaujatí tím, jak jeden druhého trumfnout, že nejsou schopní běžného nenuceného kontaktu s jinými lidmi, natož se ženami. Ale David je úplně jiný. Moderní vizionář, pokud chce člověk věřit jeho obdivovatelům. Bezohledný plenitel, jak prohlašují jeho kritikové. Ale ať už platí jedno nebo druhé, dosahuje ohromných úspěchů. Představitel moderní ságy o úspěšném člověku v obleku šitém na míru.

A přece.

Ani jednou jedinkrát se jí David Hammar nesnažil imponovat. Nechlubí se, neusiluje o dominanci. Když si podávali ruku, byl jeho stisk pevný, ale ne zbytečně silný, jako by si svou silou sice byl jistý, ale neměl potřebu ji předvádět. Teprve když se setkala s Davidem, uvědomila si, jací všichni muži, se kterými se znala, jsou: nejistí, posedlí touhou ovládat. Horlivě demonstrující svoji moc. Ne vždy chovají respekt k ženám. Velice mírně řečeno.

„Proč jste si vlastně vybral tuhle branži?“ otázala se zvědavě. Působí jako muž, který by sklízel úspěchy v jakémkoli oboru.

„Když chce někdo hodně zbohatnout, a pěkně rychle, měl by se věnovat právě tomuhle. To určitě víte.“

Natalia přikývla. Nikdo nemůže zbohatnout tolik jako ten, kdo umí obchodovat s rizikovým kapitálem. „A to jste chtěl? Být bohatý?“

„Ano.“

„A podařilo se to?“ Odpověď samozřejmě znala, ale chtěla slyšet, co poví, když mu dá příležitost se pochlubit.

Dlouze se na ni zahleděl. „Člověk není nikdy spokojený,“ vyslovil pomalu, jako by diskutovali o něčem důležitém, a nevedli jen nezávaznou konverzaci. „To je divné, co?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, to je ta nejzákladnější síla, která člověka pohání dopředu. V dobrém i ve zlém slova smyslu.“

„Máte to taky tak?“

„Myslím, že ano,“ usoudila, protože v tomhle pocitu se poznávala. Touha jít dál. Uspět.

„Copak?“ Naklonil se kupředu a pozorně si ji prohlížel. Čte v ní až děsivě rychle.

„Nic. Je příjemné s vámi obědvat. Myslela jsem, že budete víc...“ Došla jí slova.

„Gangsterský? Padouch bez svědomí?“

Zasmála se. „Možná.“

„Jde o to, že já rád vidím výsledek,“ vyložil David. „Spousta podniků ve Švédsku má mizerné vedení. Jejich šéfové se obohacují na účet akcionářů.“ Zkřížil před sebou dlouhé nohy v kotnících a prohrábl si tmavé vlasy. Zaznamenala ocelové hodinky. Patek Philippe, drahé, ale nijak honosné.

„Ani netušíte, na jaké šílenosti narážíme,“ pokračoval. „Ale když se vedení ujme HC, snažíme se o zefektivnění a zlepšení. Pak peníze vydělávají akcionáři, ne někdo jiný.“

„A vy jistě taky nějakou tu korunu nebo dvě vyděláte,“ poukázala Natalia suše. Hodnota společnosti Hammar Capital se odhaduje bezmála na neuvěřitelné čtyři miliardy eur. Vzhledem k tomu, že David Hammar podnik vybudoval od základů úplně sám, to není špatné. A je tak mladý, ještě mu není ani pětatřicet, pokud se dá spolehnout na internet.

„To samozřejmě taky,“ usmál se. „Naše obchodní idea je být kontroverzní. Dáte si kávu?“

Přikývla a David objednal pro oba. Servírka přiběhla rychle zpět se dvěma šálky.

Natalia se prsty dotkla čokoládového bonbonu, který ležel na jejím talířku. To, co před chvílí prohlásila, myslela vážně – obdivuje lidi, kteří něco vytvořili vlastníma rukama. Tolik lidí se narodí s těmi nejlepšími předpoklady, ale pak je promrhá.

David ukázal na její bonbon. „Nebudete?“

Podala mu cukrovinku a sledovala, jak ji rozbaluje. „Jste hodně v zahraničí. Jak to vlastně funguje?“ sondovala.

Povytlhl obočí. „Koukám, že jsem si informace nehledal jenom já. Ale ano, je to pravda. Cestuju po celé zeměkouli a uháním finančníky. Já a můj společník Michel.“

Michel Chamoun. Libanonec se dvěma dosaženými tituly, z ekonomie a práv. Ano, vyhledala si informace, je ve všem důkladná. „Ale nepotřebují vás tady?“ zajímala se.

„Mám velmi schopné spolupracovníky.“

„Ženy a přistěhovance?“

Pokrčil rameny. „Mimo jiné.“

Navzdory lehkému tónu jejich konverzace a přesto, že chvílemi podléhala Davidovu kouzlu, Natalia nepřestávala myslet na to, že tady něco nesedí. Co jí tenhle krásný chlap s tvrdým výrazem v očích chce? O co Davidu Hammarovi vlastně jde, když ji pozval na nezávazný oběd? Právě tenhle nejhorší nicneříkající přívlastek použil. Nezávazný. S jakým záměrem ji tu obratně, zdánlivě nahodilými otázkami vyslýchá a lichotí jí svou pozorností? Natalia koukla na hodinky a pomyslela si, že určitě musejí jít špatně. Zamračila se a všimla, že i David zvedl zápěstí a taky kontroluje čas.

Napřímil se na židli. „Jak to, že už je tolik?“

„Já vím, musím zpátky do kanceláře,“ poznamenala.

„Vůbec jsem si nevšiml, že to tak letí. Omlouvám se, jestli jsem vás zdržel,“ prohlásil a zamával, aby mu donesli účet.

„Nemusíte se omlouvat,“ ujistila ho. „Ale mám přes Skype schůzku s Londýnem a musím si ji připravit.“

Podal servírce kreditní kartu. „Mám je požádat, aby vám zavolali taxi?“

„Ne, půjdu pěšky,“ odpověděla. Vstala a vzala si kabelku.

„Doprovodím vás.“ Zvedl se a podržel židli, aby mohla projít.

„Raději prosím ne,“ požádala omluvným tónem. Ten muž je neskutečně atraktivní, o tom není pochyb. Ale vyhledala si toho o něm dost. Jen za uplynulý rok se Hammar Capital dvakrát střetl v obchodním boji s Investem a v obou případech s ním prohráli. A dnes Investum dvakrát zmínila. V obou případech se přitom výraz v jeho očích změnil. Bylo to sotva patrné, a kdyby Davida tak podrobně nezkoumala, uniklo by jí to. Ale viděla, že v pohledu má chlad, jaký by nezakryl ani ten největší šarm na světě, a Natalia celou duší žije pro Investum, ona *je* Investum. Zcela jistě tu je něco, co si David Hammar s jejich rodinným podnikem nevyříkal. Obvykle se tvrdí, že ve světě byznysu nejde o osobní zájmy, že všechno řídí peníze. Ale to jsou žvásty. Peníze vždycky doprovází celá horda jiných věcí: emoce, impulzy, zraněná ega a touha po odvetě. Otázka tedy zní: Když ji David Hammar pozval na oběd, měl nějaký skrytý plán?

Natalia si ho prohlížela, pohledem přejížděla po jeho neuvěřitelně přitažlivých rysech, pronikavých očích a statném těle.

Nejspíš ano.

„Díky,“ uslyšela samu sebe. „Děkuju za příjemný oběd.“

Podali si ruce, jeho teplá dlaň obemkla její. Pak Natalia vyšla ven do žhnoucího vedra a nebyla ani o chlup chytřejší, než když sem přišla.

4.

Oběd s Davidem Hammarem v Natalii probudil víc otázek, než na kolik jich odpověděl. Ale přinejmenším ji rozproudil, konstatovala, zatímco spěchala zpátky do kanceláře na náměstí Stureplan. Vyjela výtahem do čtvrtého poschodí, pozdravila se s recepční a pak se zavřela ve své kanceláři. Potřebuje si na pět minut oddychnout, než se zase dá do práce.

Ve chvílce, kterou si vyhradila, přemýšlela o Davidovi a o obědě. Uvědomila si, že ji na jednu stranu mate a na druhou fascinuje, a ano, že ji ten svůdný, ale také rozporuplný rizikový kapitalista přitahuje.

Natalia se opřela v židli. Vůbec netuší, co si o něm má myslet. Chvillemi byl zdvořilý, dokonce zábavný. Dobíral si ji a ona podléhala jakémusi magnetismu jeho mužného šarmu. Ale šarm nešarm, přece jen na ni působil jako člověk mimořádně tvrdého jádra. Ví, že vyrostl na jednom z nejdrsnějších stockholmských předměstí. Není tajemstvím, že pochází z prostých poměrů. Ale pak se muselo něco stát, protože se dostal na elitní internátní školu, následně na vysokou ekonomickou a nakonec vystudoval prestižní Harvard. Sice na stipendium, ale přece. Parádní třídní vzestup. Jo, je rozporuplný, to je výstižné slovo, pomyslela si Natalia a pět minut bylo u konce. Ať už ji okouznil sebevíc a je sebepohlednější, je si naprosto jistá, že šlo o první a poslední setkání. Zřetelně cítila, že ji z jakéhosi důvodu odmítl. Usilovně se snažila ponořit se zase do práce – tím jediným vlastně žila. Jakkoli byl oběd s Davidem Hammarem *zajímavý*, přece jen jí taky ukradl kus drahocenné pracovní doby.

Natalia věnovala několik intenzivních odpoledních hodin nekonečnému papírování. S Janem-Olovem jsou teď v úplně finální fázi značně velkého a pro Natalii osobně prestižního bankovního obchodu, a tak sebe i svůj tým tlačí do enormního výkonu. Nikdo nespí víc, než kolik je nezbytně nutné, všichni jsou na svém místě. O několik dalších hodin později, kdy otevřou banky a burza na severoamerickém východním pobřeží, bude dnešní dlouhatánský pracovní den pokračovat v nezmenšeném tempu. Natalia mrkla na hodinky. V Hongkongu ještě spí, zatímco v Los Angeles je o tři hodiny méně než v New Yorku. Na světě má vždycky nějaká banka otevřeno, burzovní trh nikdy nezavírá. Obchody a transakce probíhají čtyřiaadvacet hodin denně. Její šéf je na své spolupracovníky tvrdší než kdokoli jiný, s kým se kdy setkala.

Uvažovala, jestli takhle pracuje i David Hammar. Je také známý dřič. Nikdo na absolutním vrcholu, kde se David Hammar právě nachází, by nemohl přežívat celé roky, kdyby nebyl stejně neúnavný. Kdyby nebyl bezohledný. To je na finančním sektoru poutavé, ale zároveň je to i jeho odvrácenou stranou.

Uslyšela zatukání dveře a zvedla hlavu.

„Máš čas?“ zavolal J-O.

Přikývla a její šéf, dokonale oděný v jednom ze svých drahých anglických obleků, vešel do místnosti. Žádná oblast finanční branže není tak obestřená tajemstvím a přitom tak oslnivá na pohled jako korporátní finance.

„Už jdu,“ vyhrkla Natalia a byla ráda, že se teď musí zaměřit na něco jiného, a úvahy, jak na ni David Hammar vlastně zapůsobil, vypudit z hlavy. Ása má pravdu. Měla by začít chodit víc do společnosti. Ale tohleto divné randění, přemítala, než si posbírala desky, papíry a iPad, vůbec nechápe. Jiné ženy na to jsou. Ása taky. Schází se s muži, spí s muži, má muže. Jednoho přes druhého. Ale Natalia nikdy pořádně nepochopila, jak se to dělá. Těm subtilním, původem nešvédským moderním pravidlům nerozumí, a to žila v New Yorku i v Londýně. S muži jí to prostě ukrutně nejde, čehož je minulost důkazem. Zato zase mimořádně dobře dělá svoji práci, připomínala si, když se ubírala za Janem-Olovem. Za to můžou být všichni vděční.

Celou schůzi se Natalia usilovně soustředila. V šéfově týmu není přípustné nic jiného než stoprocentní zapojení veškeré pozornosti. Jsou nejlepší z nejlepších. Jedno opominutí znamená jít si hledat práci jinam. J-O Natalii ulovil osobně, když přede dvěma roky dostal za úkol sestavit tým banky Norden. Ostatní, všichni do jednoho muži, jsou každý ve svém oboru stejně jako ona unikátními specialisty. Natalia je expertem na bankovní a peněžní instituce. J-O rád prohlašuje, že Natalii De la Grip může zatelefonovat uprostřed noci a ona vstane a vyjmenuje burzovní kurzy všech velkých bank kótovaných na burze. A jejich burzovní ceny, když se burza uzavře.

A není to žádný žert.

Několikrát už to opravdu udělala.

J-O zakončil schůzi, poděkoval telefonickým účastníkům a ukončil hovor. Natalia a všichni ostatní si posbírali věci.

„Budou čtyři hodiny,“ obrátil se k ní J-O. „Máš čas na pár slov, než otevře New York?“

Natalia přikývla a čekala, až se konferenční sál vyprázdní.

„Dobrá práce,“ dal se slyšet, když osaměli.

Usmála se. Pochvala přicházela zřídka. „Díky.“

Vytukával prstem do stolu nějaký rytmus. „Co budeš dělat v létě?“

Natalii málem vyletělo obočí od půl čela. V celém finančním světě je J-O známý třemi věcmi: svým extrémně nákladným vkusem, zálibou v poskytování dlouhých interview v nablýskaných magazínech a tím, že *nikdy* nemluví o svém soukromém životě. Nakolik Natalia ví, žádný soukromý život nemá. Nebo aspoň ne takový jako ostatní smrtelníci. Pracuje, cestuje a létá za zákazníky tak často, že o se o něm říká, že je víc ve vzduchu než na zemi. Za víc než dva roky, co spolu pracují, nejdřív v Londýně a teď ve Stockholmu, nikdy nemluvili o ničem jiném než o záležitostech souvisejících s prací. To málo, co o Janu-Olovovi ví, si přečetla v bulvárech a časopisech jejich branže, a protože její rodina patří k nejznámějším ve Švédsku, vychází z toho, že i on o ní ví zhruba tolik co jiní. Kromě toho minimálně jednou do roka, vždycky když její mladší bratr ztropí nový skandál, nejčastěji v souvislosti s nějakou ženou, propírají všechny bulvární listy do detailů celou jejich rodinu, takže není těžké si o ní obnovovat informace. Ale J-O se o tom nikdy ani nezmínil. Dokonce ani když se novinářům donesla zpráva o jejím rozchodu s Jonase, J-O to nijak nekomentoval. Neprojevili sebemenší emoci, jen se zkoumavě zahleděl na její zarudlé oči a pak jako obvykle vychrlil sérii příkazů. Při tom všem zoufalství jí to vyhovovalo.

„Budu pracovat tak dlouho, dokud nebudeme hotoví,“ odpověděla na jeho otázku. „Jinak ještě žádné určité plány nemám. Možná jen Båstad.“ Překonala se a nahlas si povzdechla.

Všichni pojedou do Båstadu. Její rodiče ji na své letní sídlo samozřejmě taky zvou – maminka jí to ve skutečnosti přikázala –, ale Natalia si není jistá, jestli by s nimi dokázala strávit léto. Minulý rok, když byl rozchod s Jonase, ještě čerstvý, to docela šlo, ale vydržela by to ještě jednou? Když už je jí skoro třicet? Její schopnost patetičnosti má své meze.

Myšlenky lehce jako peříčko, bez pozvání, zase zabrousilily k Davidu Hammarovi. Pojede i on do Båstadu? Kdyby tam s rodiči jela, narazila by na něj?

Tohle ji ruší. Jednou se sejde s nějakým mužem, a hned se jí fantazie rozjíždí na plné obrátky. Je snad dvanáctiletá holka? Aspoň že hned nezačala googlovat jeho jméno. I když pořád jí vrtá hlavou, jaké měl záměry. Co ho na ní může zajímat? Táta ho nenávidí, to ví. Sama až do dnešního dne na Davida Hammara neměla žádný zvláštní názor. Pohybují se v naprosto odlišných sférách. On je korporátní pirát velkých firem a skvěle vypadá. Chodí na večírky, kde se baví s americkými filmovými hvězdami a anglickými princeznami, vstupuje do sporů s věhlasnými podniky. Ona je především bankovní odbornicí.

„Haló?“ ozval se J-O.

„Promiň,“ hlesla. „Když mě budeš potřebovat, tak tady samozřejmě budu. Ještě jsem si nic nenaplánovala. Vezmu si dovolenou, až to půjde.“

„Možná tě budu potřebovat v Båstadu.“

Natalia neutrálně kývla. Jasně že ji bude potřebovat.

J-O vstal od naleštěného konferenčního stolu. Sídlili ve starobylém domě z 19. století s vysokými stropy, křišťálovými lustry a obrazy ve zlacených rámech. Koukal z okna a před ním se rýsovaly střechy domů a rozprostíralo náměstí Stureplan. „Vím, že máš vlastní plány do budoucna,“ začal opatrně.

Natalia zpozorněla. To už je o něčem jiném – o ní samé. Jejich poslední pracovní rozhovor se týkal Nataliiných dlouhodobých profesních plánů, její touhy pracovat pro rodinný podnik. Vždycky o tom mluvila otevřeně, nejdřív si přeje vlastními zásluhami vybudovat kariéru, ale pak chce odejít.

„Ano...“, souhlasila ostražitě.

Jana-Olova obdivovala, ale ve skutečnosti nebyli přátelé. V tomto světě se všichni řídí svým vlastním harmonogramem a důvěra je surovina, se kterou je třeba dále pracovat.

„Slyšel jsem, že ses dneska setkala s Davidem Hammarem,“ pravil. „Je něco, co sis nechala pro sebe?“

„Byl to jen oběd, nic jiného,“ odpověděla, úplně zaskočená.

Tvrdí se, že J-O vždycky zná všechny drby z finanční branže. Ale stejně, no tedy, jak to může vědět? Tak rychle? „Doufám, že mě tajně nesleduješ,“ prohodila jen z poloviny žertem.

J-O zavrtěl hlavou. Založil si paže na hrudi. „Tohle je Stockholm. Ani se neuprdneš, aby se to všichni hned nedozvěděli. Co ti chtěl?“

„Nevím,“ odvětila podle pravdy. „Byl to jen oběd, nic jiného. Ty ho znáš líp než já.“

„Má něco rozběhnutého.“

Natalia přikývla. „Pravděpodobně.“

„Průběžně mě informuj. A naplánuj si Båstad.“

Natalia opět přikývla a zvedla se od stolu, ještě pořád trochu v šoku. Ještě než vyšla z místnosti, J-O se znovu otočil k oknu. Upřeně hleděl na nějaký bod tam venku.

Zbytek večera uplynul v soustředěné práci. Někdo usnul na pohovce. Někdo si objednal po telefonu pizzu. Praktikanti, asistenti, analytici a další experti na korporátní záležitosti přicházeli a odcházeli. Natalia mluvila se zákazníky, načrtávala diagramy, a když se nikdo nedíval, zívala.

Pozdě večer si objednala taxi a nechala se odvézt domů. Pár hodin spala, osprchovala se, převlékla a těsně před rozedněním zase vyrazila do kanceláře.

J-O přišel v půl desáté, pozdravil ji letným pokývnutím a zmizel na schůzi. Zazvonil telefon, asistentka něco zahalekala a Nataliin myšlenkový svět znovu ovládla práce.

„Natalie!“ zavolal jeden kolega a přesně v tu chvíli byl završen celý jeden pracovní den. „Zahajujeme konferenci!“

Hryzla do jablka a popadla blok. „Už jdu,“ houkla.

Bylo už šest hodin a ještě zdaleka nebyli hotoví. Bude to ještě jeden dlouhý den plný práce. Přesně tak si to přeje.

5.

Pátek 27. června

David se zaklonil na kancelářské židli a protáhl si krk. Lomoz města tady nahoře v posledním patře tušil, než slyšel.

Přejel očima po svém designovém psací stole, přetřeseném výročními zprávami, dílčími zprávami a účetními závěrkami, a pohledem spočinul na černé tabuli, za níž si nadšený interiérový návrhář naučtoval celé jmění. Zařízení kanceláře společnosti Hammar Capital bylo výsledkem

práce drahé a vizionářské architektonické firmy za velmi, velmi volných otěží. Ale mají tu často zákazníky a občas tu pořádají nákladné večírky a všechna ta ocel a sklo pokaždé na někoho udělají ohromný dojem.

Oběd s Natalií De la Grip mu včera nepřinesl ani nejmenší užitek, přemítal. A na celý následující týden má naplánované schůzky od rána do večera. Takže myšlenkami na ni si vlastně nemůže dovolit ztrácet čas. Ale tu a tam mu jejich společný oběd znovu vytanul na mysli a na chvíli se zapomněl. Ten zlatě zářivý pohled, který se vrýval do duše. Vzpomínka na její na bledou pleť a smyslné linie.

„Jsi tam?“

David přikývl, ačkoli muž na druhé straně telefonu to samozřejmě vidět nemohl.

„Sorry. Jsem tady,“ ujistil ho.

„Je nutné, abychom se viděli, nebo jsou moje peníze v dobrých rukou?“

Muž na druhém konci byl Gordon Wyndt, jeden z největších investorů společnosti Hammar Capital a jeden z nemnoha Davidových skutečně blízkých přátel. Společnost měla značný vlastní kapitál. David Hammar navzdory všemu vybudoval jednu z největších investičních společností rizikového kapitálu v zemi. Ale při skutečně velkých obchodech jsou závislí na síti movitých partnerů ochotných riskovat, kteří fungují jako finanční páka. A Gordon Wyndt, sedmdesátiletý americký magnát s britskými kořeny, stejně jako David selfmademan vzešlý z prostých poměrů, je z nich všech úplně nejbohatší a nejochotnější riskovat. David se s ním seznámil, když v době jeho studia Gordon přednášel na vysoké ekonomické ve Stockholmu. Vyměnili si pár e-mailů, a když se David dostal na Harvard, navázali spolu kontakt, jež dosud udržují. Přes věkový rozdíl i velkou rozdílnost povah se stali přáteli stejně jako spolupracujícími partnery. Nejednou dal David Gordonovi tip na akcie nebo podniky, do kterých stálo za to investovat, a když David zakládal vlastní podnik, Gordon byl první, kdo do něj vložil finance.

„Co se vlastně děje?“ chtěl vědět Gordon. V pozadí ňafal nějaký psík a David si vzpomněl, že Gordonova nejnovější žena zbožňuje malé pejsánky.

„Jde o jeden velký obchod. Jenom jsem nejspíš nervózní,“ odpověděl David vyhýbavě.

Gordon odfrkl nosem. „Ty nemáš v těle geny nervozity a zatraceně rád hraješ vysokou hru. Něco tajíš.“ Vzdálil se od sluchátka a David slyšel, jak žvatlá na psa. Obrátil oči v sloup.

Gordon se vrátil. „To je fajn. Dokud víš, co děláš. A z mých miliard nepřicházíš o moc.“

„Můj tým je ve Stockholmu, na svém místě,“ ujistil ho David. „Celý švédský finanční lid brzo vyrazí na dovolenou. Všichni budou hrát tenis, pít a surfovat na jezerech. Všechno ve Švédsku pojede na nízké obrátky.“

Tohle je jejich slabina. Že si berou volno. Bude to jejich pád – protože David si volno nikdy nebere.

„V nejbližších dnech se sejdu s posledními důležitými osobami – makléři, správci fondů a několika velkými akcionáři,“ pokračoval. „Mám z toho dobrý pocit. Jsou mezi nimi dva největší švédské penzijní fondy. No a ty samozřejmě.“

Zajímalo by ho, kolik bylo makléřů a správců fondů, kterým za poslední rok předvedl svoji prezentaci. Dvě stě? Nejméně.

„Získal jsi někoho z rodiny majitele?“ zajímal se Gordon.

„Ne,“ zahučel neochotně David. Litoval, že se Gordonovi s úmyslem získat některého ze sourozenců De la Grip svěřil. Nenáviděl, když musel přiznat neúspěch. „Ale to je jedno,“ dodal honem. A byla to pravda. Nikdy nebyl závislý na nikom z nejužšího jádra společnosti Investum. Jsou jen figurky ve hře, bez nichž se klidně obejde, bude-li muset. Na staršího z bratrů, Petera, z pochopitelných důvodů nikdy ani nepomyslel. Alexander De la Grip mu nebral telefon. A Natalia nikdy proti své rodině nepůjde, jak se ukázalo při obědě. Ne, tahle cesta je uzavřená.

„Moje žena chce koupit nějaký zámek ve Švédsku. Zjevně to dělají všichni její přátelé,“ změnil téma Gordon. „Kde leží Skåne? Stojí to za to? Je tam na prodej spousta zámků.“

„Skånská šlechta je neskutečně snobská, budou tě nenávidět. Smlsneš si.“

„Tak to mě budeš muset navštívit,“ prohlásil Gordon. „Uspořádáme ohromnou párty.“

David se usmál. Tohle mají s Gordonem společné – totální neúctu ke vznešeným jménům.

„Davide?“

„No?“

„Chtěl jsi mi ještě něco jiného?“

„Možná.“ David nechápal, proč to přání pak vyslovil. Neměl žádný racionální důvod, přesto to udělal.

„Potřeboval bych s něčím pomoci,“ začal zvolna.

„S penězi? Mám se obrátit na svoji banku?“

„Ne, jde o něco jiného,“ vysvětlil David. „Znáš Sarah Harveyovou, ne?“

„Tu zpěvačku? Moje první žena s ní zpívala v nějakém sboru. Jsme kmotry Sařiných dětí.“

„Mohl bys pro mě něco udělat?“

Pět minut nato David položil sluchátko a chytil se za hlavu, co to tropí. Ale pak ten pocit, že se pustil do něčeho, nad čím nemá kontrolu, ze sebe rychle setřásl a zavolal si svého asistenta, studenta Vysoké školy ekonomické Jespera Lidmarka. Jesper vešel do místnosti a tázavě se na Davida podíval.

„Chci něco poslat paní Gordon Wyndtové,“ sdělil mu David. „Musí to být něco exkluzivního a ať to vypadá hodně draze. Zavolej k Bukowskému a řekni jim, ať vyberou nějakou starožitnou vázu nebo něco, co můžeme poslat. A až Gordon zavolá, chci s ním hned mluvit.“

Po půlhodině mu Jesper přepojil Gordonův telefonát.

„Je to zařízeno,“ oznámil Gordon do sluchátka.

„Díky,“ odpověděl David. „Máš teď u mě protislužbičku.“

„Smím se zeptat, o co tu jde?“

Kdesi vzadu David opět slyšet štěkat psíka a Wyndtham Castle měl přímo před očima. Zelená návrší. Úchvatný bazén z italského mramoru. Párty stan a věhlasní hosté. Rozsáhlá přestavba, která zničila staletou patinu a vyvolala ohlas v britských i amerických novinách.

„Obchody,“ zalhal stručně.

„No jasně, jak jinak,“ utrousil Gordon suše a zavěsil.

6.

„Uvidíte se znovu?“ dorážela Åsa a kriticky si prohlížela červené květované šaty na ramínku, které si vytáhla. „S tím pirátem?“ Tázavě koukla na Natalii a pak šaty pověsila zas nazpátek. Má příliš výrazné křivky na to, aby v tak velkém vzoru nevypadala nepříjemně nápadně.

„Kdepak,“ zamumlala Natalia a ohmatávala jedno sáčko. Šedé, samozřejmě. S touhle ženskou je to zoufalý, pokud jde o oblečení, zaúpěla v duchu Åsa. Vrtalo jí hlavou, jestli Natalia má oblečení taky v jiné barvě než šedé, béžové nebo snad ještě maximálně námořnické modré. Tak to je, když nějaká žena celé dny věnuje jen tomu, že se snaží prosadit v okruhu testosteronem nabušených chlapů, kteří vládnu světu financí. A když módní rady dostává od maminky, podle níž je všechno, co mladým ženám sluší, vulgární. To je smrt vkusu.

„Ale líbil se ti,“ konstatovala Åsa a pozorovala, jak Natalii zrůžověly tváře. Takže ani enormně vlažná Natalia De la Grip nedokázala supermanovi Davidu Hammarovi odolat.

Åsa vytáhla ještě jedny šaty a kriticky je zkoumala. Tahle zelená barva by jí opravdu slušela. Koukla po prodavačce, která nervózně kroužila kolem. „Moji velikost,“ nakázala stroze. Mladá žena přikývla a odběhla do skladu.

„Musíš být tak nepříjemná?“ otázala se Natalia. Vzala do ruky nemastný neslaný kalhotový kostým a zdálo se, že užž vytáhne svoji zlatou kartu.

„Nemáš náhodou už jeden takový?“ zavrčela Åsa a znechuceně na ten kus oděvu hleděla. Dvakrát do roka Natalia dochází ke švadleně své matky na Östermalmu a objednává si kolekci jarního oblečení, či spíš podzimního. Jako robot.

„Pěkných kostýmků nikdy nemůžeš mít dost,“ prohlásila Natalia a prohlížela si hnědou látku.

To snad ne.

Åsa zvedla tyrkysové šaty do výšky a zavelela gestem ruky, na což rychle zareagovala další prodavačka. Už pro Åsu vyklidili jednu kabinku a dovnitř jí připravili oděvy s doplňky, střevíčky a spodním prádlem, které si vybrala.

„Je třeba lidi držet zkrátka, jinak se servisu nedočkáš. Oni tady vědí, že se znám s majitelkou.“ Její druhá – nebo třetí sestřenice – každopádně strašně vzdálená příbuzná, které ateliér patřil, byla mimořádně nadaná švadlena a Āsa si tu vymohla rodinnou slevu. Natalia teď zkoumala běžový kostým. „Přestaň už s těmi hnědými hadry a neodbíhej od tématu. Pověz mi, jaký byl ten oběd. O čem jste mluvili?“

Natalia lhostejně trhla ramenem, ale Āsu neošálila ani v nejmenším.

„Natalie?“

Přítelkyně poslušně opustila konfekční kostýmky a namířila k věšáku s designovým oblečením. Āsina druhá nebo třetí sestřenice je opravdu zručná, mnohé z vystavených šatů by se mohly předvádět na módní přehlídce. Natalia vytáhla šaty ze zlatého hedvábného saténu. Provokativně se leskly, jako by to byla živá bytost. „Mluvili jsme hlavně o tom, jak hrozně dobře dělám svoji práci,“ odvětila a přiložila si šaty zkusmo na sebe.

Āsa se ušklíbla. „Jo, jasně.“

„Budeš se divit, ale je to pravda. O sobě moc nemluvil.“

„Chceš říct, že byla na obědě s finančníkem, který se nad tebe nepotřeboval vyvyšovat? To je teda světový unikát.“

Natalia otočila cenovku a vyvalila oči. „Byl fakticky příjemný. Sebevědomý, ale zase ne samolibý.“

„A pěkněj a sexy?“

„To taky,“ připustila Natalia a uhnula pohledem.

Milá Natalko, tobě se líbil.

„Vyzkoušej si je,“ vybídla ji Āsa a ukázala na zlatou krásu, kterou kamarádka držela v ruce. Sama vklouzla do kabinky, kde visely šaty, co si vybrala ona. Zaplavil ji pocit marnivosti, ale zahнала ho a rozhodla se, že si koupí přinejmenším dva kousky. Nakupování prý je lék na sklíčenost, takže někdy to musí zabrat.

„Nechápu, proč mě vláčíš po takovýchhle obchodech,“ stěžovala si Natalia ze sousední kabinky. „Všechno je strašně světlé a tak nějak naléhající. Znervózňuje mě to. To je pro mě moc vysoká třída. Na takové oblečení nemám žádný názor.“ Potom hlas z kabinky utichl a ozýval se jen slabý šustot. „Hmmm, připadá mi, že tady chybí látka.“

Åsa zkoumala zelené šaty, do kterých vklouzla. Prsa, boky a břicho se jí bohatě dmuly a ručně malované hedvábí na nich působilo oslnivě, ne-li lehounce neslušně. Ty budou dobré. „Byl sám?“ zavolala a začala se převlékat do dalších šatů. Prohlížela se v zrcadle. Záplava bílého masíčka. Drahé spodní prádlo. Jak to svoje měkké netrénované tělo miluje.

„Jo. Sám. Proč?“

Åsa si urovnala stříbrný hedvábný žerzej na prsou. Ve stříbře vypadala vždycky dobře. Marilyn Monroe jednadvacátého století. „Má obchodního partnera,“ vložila Åsa a snažila se, aby to znělo nonšalantně, jako kdyby vůbec nezáleželo na tom, co jí Natalia odpoví. „Jenom mě zajímalo, jestli přišel taky.“

Na druhé straně bylo ticho. Åsa skoro slyšela, jak Nataliin mozek pracuje. Ať je Natalia v nakupování hadříků trdlo sebevětší, hloupá není.

„Odkud znáš jeho partnera, Åso?“ otázala se Natalia zřetelně podrážděným hlasem.

Åsa mrkala na svůj odraz v zrcadle. Kdyby zavřela oči, viděla by ho před sebou. Je jedno, kolik času uplynulo nebo kde právě je, na něho nikdy nemůže zapomenout.

„Co bys tak myslela?“ nadhodila rozverným tónem.

„Spala jsi s ním,“ pronesla Natalia. Ne jako otázku ani odsouzení, jenom to prostě konstatovala.

Åsa naklonila hlavu k rameni. Spala už s mnoha muži, a tak ji neudivilo, že Natalia došla právě k takovému závěru. Ale skutečnost byla komplikovanější.

Ach, Michel.

„Spala jsi i s Davidem Hammarem?“ uslyšela Åsa najednou z druhé kabinky. Usmála se. Milá Natalie, nepronášíš to trochu moc ledově?

„Åso?“ zaznělo teď ostřeji.

„To tedy vážně ne,“ odpověděla Åsa upřímně. „Nechvalně známí rizikovní kapitalisti nejsou zrovna můj typ.“ To byla skoro pravda. S několika se vyspala, ale byli to strašní suchaři. „Mimoto je mým šéfem tvůj táta. Jsou přece s Davidem úhlavní nepřátelé?“

Vyšla z kabinky ve stejném okamžiku jako Natalia. Natalia měla na sobě tenké zlaté večerní šaty, které jejím tělu

lichotily a odhalovaly víc zad a kůže, než zakrývaly. Ása se na ni povzbudivě usmála.

„Myslela jsem, že dneska už lidi úhlavní nepřátele nemají,“ poznamenala Natalia a přejela si rukou po bocích.

Byla štíhlá jako modelka a tyhle šaty byly jako dělané pro ženu, která sice nemá žádná prsa, ale zato útlounký pas a trochu oblejší pozadí, než bylo přijatelné pro modelku. Vypadala, jako by právě vystoupila z reklamy na drahý parfém, kterou upravili ve Photoshopu.

„Kup si je,“ poradila jí Ása.

„Ale kdy takovéhle šaty užiju?“

Ása sama nevynechala jediný večírek, ples nebo svatbu, na které byla pozvána, vysedávání doma z duše nenáviděla. Ale Natalia všechno, co nejsou čistě obchodní styky, odmítá. Jednou odřekla i večeri u královské rodiny, aby mohla dokončit roční závěrku.

„Ten jeho partner se jmenuje Michel,“ vrátila se k tématu Ása a sama se podivila, že má potřebu mluvit o jediném muži, který ji kdy odmítl. Viděla, že se Natalia nemůže od šatů odtrhnout, přestože nahlas tolik protestuje, a podala jí sandálky na vysokých podpatcích. „Zkus si je k nim.“

Natalia nedala na svoje střízlivé lodičky Bally dopustit, ale sandálky si poslušně nazula a začala si zapínat tenké řemínky kolem kotníků. Nepěstěné nohy zavrávaly.

„Neškodilo by, kdyby sis občas oholila nohy,“ komentovala to Ása.

„No jo. Pověz mi něco o tom Michelovi.“

„Studovali jsme spolu na právech,“ začala Ása a cítila, jak jí hlas vážne v hrdle. Snažila se, aby zněl pevně.

„Peter, tvůj brácha, ho taky zná. Na univerzitě jsme měli některé kurzy společné.“

Ale na rozdíl od průměrného Petera De la Grip byl Michel na právech hvězda. Vedle toho ještě studoval ekonomii na vysoké obchodní, zatímco Peter to sotva zvládal na právech. „Ti dva se ale nejspíš neměli v lásce.“

„Petera nemá rád nikdo,“ konstatovala Natalia smutně a pokoušela se zahlédnout svoje záda v zrcadle.

Ása to nekomentovala, protože to byla pravda. Vyhýbavého, neustále ostražitého Petera bylo opravdu těžké si oblíbit. Což jí ale ovšem nebránilo v tom, aby se ním vy-

spala. Přečetla si cenovku a uvažovala, jestli nemá vyhledat ještě něco dražšího.

„S Alexanderem jsem ale nespala,“ hlásila Åsa, když už zavedly řeč na muže z Nataliiny rodiny. „Kde vůbec teď je?“

Nataliin mladší bratr byl jedním z nejkrásnějších chlápků, které Åsa kdy potkala. Objektivně vzato pohlednější než David i Michel. Kdyby se o někom dalo říct, že je to krasavice v mužském těle, byl by to Alexander De la Grip. Možná že by ji někdo takový jako Alex mohl vzpružit? Mohl by jí pomoci zahnat ten příšerný pocit, že už se neprokouše ani jedním jediným dnem navíc?

„Můj drahý bratr si právě marinuje játra v New Yorku,“ odpověděla Natalia. „Vy dva byste se navzájem okamžitě povraždili.“ Zavrtěla hlavou. „A promiň, že to říkám, ale není na tebe moc mladý?“ Alexander je o rok mladší než Natalia, takže to je... Åsa se zamračila. Nechce na to myslet.

V Nataliině kabelce zazvonil telefon. Omluvila se a vytáhla ho. Åsa zase zmizela v kabině a Natalia přijala hovor.

Åsa zkoumala pohledem zelené, stříbrné a další šaty. Možná si je koupí všechny. Přece na to má.

Chudinka bohatá holčička.

Takhle ji nazývají v bulvárních časopisech. Pořád lepší než běhna z Östermalmu. I když obojí je zhruba stejně pravdivé.

Natalia hleděla na svůj obraz v zrcadle. Zlaté sandálky jí ohromně lichotí. Její nohy se jí vždycky líbily. Poslouchala jen napůl, takže jí chvíli trvalo, než začala vnímat.

„Promiňte, co jste povídal?“

„Že se jmenuji Jesper Lidmark a jsem asistent Davida Hammara. Mám něco vyřídit Natalii De la Grip.“ Slyšela, jak to mladý muž přehnaně zdvořile opakuje. Mluvil jako někdo, kdo věří, že všechno se dá zařídit, jen když člověk bude ke všem laskavý a bude hovořit zřetelně.

„Ano, to jsem já.“

„David mě požádal, abych vám zavolal a řekl, že jste zítra tedy v sobotu, na seznamu hostů v Café Opera. Na vystoupení Sarah Harveyové. Stačí jen, když to oznámíte u vchodu a oni vás tam pustí. Pozvání platí i pro jednu osobu jako doprovod.“

„Prosím?“ užasla Natalia a připadalo jí, jako kdyby jí mozek na okamžik vybočil z dráhy a příliš nechápal. „Co jste to říkal?“

Jesper pomalu, ale stále ještě zdvořile řečené zopakoval.

„Sarah Harveyová?“ vyhrkla Natalia hloupě.

„Ano,“ ujistil ji Jesper rázně a bez sebemenší známky podráždění.

„Je mi líto...,“ začala Natalia, ale pak se rozzářila velikým úsměvem, když jí konečně došlo, co jí to tenhle Jesper sděluje. Sarah Harveyová. Ve Stockholmu. Natalia má všechna alba, která tahle legendární sopranistka natočila. Na jejím koncertě ale nikdy nebyla, protože Sarah skoro nikdy na turné nejezdí, a když se lístky ocitly v prodeji, byly pryč ve zlomku vteřiny.

„Omlouvám se,“ ozvala se Natalia a rukou přitom odháněla Āsu, která právě vyšla z kabinky a nesrozumitelně, tázavě na ni gestikulovala. „Jen mě to zaskočilo. Děkuji vám.“ Odmlčela se a přemýšlela. „Není tam ještě pan Hammar?“ zeptala se pak impulzivně. „Nebo už dneska skončil?“

Chvilí bylo ticho a Natalia litovala, litovala, *litovala*, že nemlčela, ale pak úslužný asistent odpověděl: „Já nevím jistě, před chvílí měl nějakou schůzi... Můžete prosím okamžik počkat?“

Nestihla mu sdělit, že to není důležité. A pak jí v uchu zazněl Davidův hlas.

„Dobrý den. Slyšel jsem, že jste měla radost.“

„Moc vám děkuju. Nevím, co mám říct. Doufám, že jsem vás nevyrušila, ale mám prostě vážně hroznou radost. Netušila jsem, že vystoupí v Café Opera.“

„Je to jen soukromé představení,“ vysvětlil. „Ale dostal jsem pozvánku, pořád dostávám nějaké pozvánky. Když jsem to viděl na stole, pomyslel jsem si, že byste tam ráda šla.“

„Vůbec netušíte, co to pro mě znamená. Je to od vás opravdu strašně laskavé.“ Chtěla už hovor ukončit, David mluvil tak úsečně, zdálo se, že ho ruší, jenomže pak se otázel: „Jste ještě v kanceláři?“

„Ne, na nákupech. A vy? Váš asistent říkal, že máte schůzi, neměla jsem v úmyslu vás vyrušit.“

„Už jsme skončili. Zrovna jsem chtěl odejít.“

„Ano, už je spousta hodin,“ souhlasila. Představovala si, jak David za chvíli vyjde ze dveří své kanceláře – budova HC se skvěla jako bělostný palác na stockholmském ostrově Blasieholmen –, troufalý kariérista na jedné z nejdražších adres ve Švédsku. Nedalo jí to, aby nepřemýšlela o tom, kam půjde, s kým se setká. „Jen jsem vám chtěla osobně poděkovat,“ zopakovala.

„Doufám, že se vám to hodí, když je to takhle narychlo, už zítra...“

„Ano, určitě si to zařídím,“ ujistila ho a naštěstí k tomu nevyhrkla, že si na celý víkend nedomluvila ani tůk. „Díky.“ Měla by teď hovor ukončit, když už mu poděkovala. Poněkolkáté. Určitě si dnes večer vyjde s nějakou dlouhonohou oslnivou fotomodelkou.

„Natalie?“

„Ano?“ hlesla bez dechu.

„Mlčela jste. Myslel jsem, jestli jste nezavěsila.“

„Promiňte. Ano, v práci už jsem skončila. Ale přece jenom teď ještě zajdu do kanceláře, mrknout se, jak to jde na burze, než půjdu doopravdy domů.“ Jakmile se ale uslyšela, nejraději by si ukousla jazyk. Proč mu proboha nenažnačila, že má taky někde namířeno?

„Tak vám přeji příjemný večer,“ pravil zdvořile. „Dnešní i zítřejší.“

„Vám taky,“ zamumlala bezvládně. „Oba večery.“ V duchu se zašklebila, protože to znělo úplně idiotsky. Ása na ni třeštila oči.

„Děkuju,“ dodala Natalia určitě nejmíň popáté, ale to už položil telefon.

Setkala se s Ásiným pohledem.

Kamarádka tázavě zvedla obočí. „Co se stalo? To byl *on*?“

Natalia přikývla. Mlčky zastrčila telefon do kabelky a vytáhla peněženku.

„Nat? Na co myslíš?“

Natalia se usmála. Ty zlaté šaty si rozhodně koupí. „Na to, že jsem právě získala důvod oholit si nohy.“

7.

David odložil telefon a měl nepříjemný pocit z toho, jak impulzivně se choval. Ale připadalo mu, že měla z pozvánky velkou radost – skutečnou a nefalšovanou –, takže nelitoval, že vynaložil trochu úsilí. A ani že s ní po telefonu mluvil.

Obrátil se na otáčivé židli čelem do místnosti. Zapomněl, že tam není sám, a setkal se s pohledem zmateného Michela Chamouna. Michel seděl na dlouhé pohovce s nohama na stolku a notebookem na klíně a tázavě se na Davida díval.

„Co je?“ zareagoval David.

„O čem to bylo?“

„Proč?“

„Vypadalo to, jako kdybys mluvil s Natalií De la Grip,“ prohlásil Michel. „Malý soukromý hovor se členem rodiny, které patří podnik, jehož se hodláme zmocnit. Na tomhle obchodu pracujeme už víc než rok. Rozhodne o celé naší budoucnosti.“

„Byla to ona,“ připustil David krátce. „Ale nešlo o nic zvláštního.“ Proč by k Natalii nemohl být laskavý, ale přece jen je De la Grip, a tak nikdy nemůže jít o nic víc než o přátelské, bezvýznamné gesto.

Michel se zatvářil nedůvěřivě, jako by na Davidovo vysvětlení neskočil. „Chápeš přece, že tady si nemůžeš domlouvat nějaké postranní soukromé záležitosti. Copak jsi tuhle vedlejší možnost neuzavřel?“

David vmžiku vzplanul zlostí. Zřídka kdy se rozčílil – a už vůbec ne na Michela –, takže svoji reakci nechápal. Jenže Michel má samozřejmě pravdu. Hraničí to s neprofesionálností. Ale David má všechno pod kontrolou, není jediný důvod se znepokojovat.

„Bylo to naprosto neškodné,“ opáčil a vztek už byl pryč. „Nic to neznamená. Jen jsem dokončil jednu započatou věc. Natalia je uzavřená záležitost.“

A je to pravda. Protože David ví, co chce. Nikdo a nic ho nemůže odlákat, aby se přestal soustředit na to, co je v jeho životě nejdůležitější.

„Teď se ničím nerozptyluj,“ poradil mu Michel, ale David viděl, že už to pustil z hlavy.

„Nic nehrozí,“ ujistil ho.

Ani v nejmenším vůbec nic nehrozí, opakoval v duchu sám sobě.

Nedokáže se přimět, aby Natalii De la Grip nenáviděl, na to je příliš slušná. Ale její rodinu nenávidí. Nenávidí je za to, co představují, co udělali...

„Nic k ní necítím,“ dodal a byl si tím jistý. Nehraje roli, jestli je sympatická nebo jistým způsobem přitažlivá. Přesto všechno je typická reprezentantka své třídy. Aristokratická dívka. Osud jí bude vždycky nakloněn. Skvěle ovládá etiketu stolování a vystupování ve společnosti a díky tomu ji po celou dobu jejího dospívání obklopovalo to nejlepší, co život nabízí. Nikdy nepocítila strach o střechu nad hlavou, o peníze a budoucnost, s nímž bojuje většina ostatních lidí. Hezky se mu s ní povídalo a zjevně sdílí stejné nadšení pro hru světa peněz jako on. Ale jinak nemají *nic* společného.

Michel přikývl. David mu podal papír, na který ještě předtím, než se dal do hovoru s Natalií, načrtl nějaké výpočty. Michel sloupce číslic znovu přepočítával a pak ještě jednou a škrábal se přitom na oholené hlavě.

Urazili společně cestu, jaká nemá obdoby: chudý kluk z předměstí a přistěhovalecký potomek opakovaně otrásali švédským establishmentem. Ojedinelý úspěch společnosti Hammar Capital v oblasti rizikového kapitálu samozřejmě závisel na celé řadě věcí; v pozadí bylo správné načasování, tvrdá práce a odvážná, a přitom zdravá obchodní myšlenka. David bude zároveň také prvním, kdo přizná, že jedním z faktorů úspěchu je rovněž čiré štěstí. Některé z jeho nejlepších obchodů a rozhodujících výher se z devadesáti devíti procent zakládaly právě na štěstí a tento fakt David nikdy nezastíral. V novinách jeho úspěch přičítají také jeho schopnosti vytvářet si dobré kontakty s významnými osobnostmi finančního světa. Jeho síť zahrnuje v podstatě všechny důležité světové hráče. Ale cestu sem, než se jako Švéd v oblasti rizikového kapitálu mohl začít měřit s většinou evropských konkurentů, lemovaly potenciální katastrofy. Už dvakrát předtím vyzvali společnost Investum, aby změřili síly s nejslovutnější rodinou v celém švédském finančním světě v boji o místa ve vedení podniku – a prohráli. V obou

případech je to stálo ohromný balík peněz. Řada finančníků se stáhla, Hammar Capital krvácel jako postřelená lovná zvěř a David si v novinách vysloužil značnou kritiku. Ale své chyby podrobili analýze a pustili se do namáhavé práce, aby ztracenou důvěru získali zpět.

A kde teď jsou?

Silnější než kdykoli dřív. Připravení udělat, co ještě nikdo nikdy předtím: zmocnit se Investa. Zaznívají hlasy, že to je hotové bláznovství. Ale v základech to je zdravý obchodní plán. Počítali stále dokola. Gordon Wyndt to jednoho večera ve své kanceláři na Manhattanu s výhledem na celý Central Park shrnul slovy: „Šílené, odvážné, ale klidně možné.“ To, že útok rodině De la Grip nejspíš přivodí zkázu, je vedlejší nežádoucí účinek, který Michel považuje za nevyhnutelný. Pro Davida to ve skutečnosti představuje hnací motor veškerého úsilí a je ochoten obětovat vše, aby svůj plán uskutečnil.

Neboť zkáza oněch dvou mužů mu konečně přinese svobodu.

Pokud přitom zničí ještě jednu ženu, stojící v pozadí, jsou to vedlejší dopady, se kterými je nutno počítat. Bezohledný je na to dost.

8.

Pátek 27. června

Peter De la Grip poslouchal ledový monolog svého otce. V nejmenší konferenční místnosti celé společnosti docházel vzduch. Peter se pokoušel utlumit zívnutí, ale nepovedlo se mu to a musel zívnout do záhybu lokte. Otec na něj vrhl nasupený pohled a hned zase pokračoval ve svém tématu. Rozcupoval výkonnou ředitelku na kusy.

Peter nenápadně koukl na hodiny na zdi. Bylo skoro šest a budova společnosti Investum se začala vyprazdňovat. Ale když se táta do něčeho pustí, může to trvat celou věčnost. Uvažoval, jestli to dělá schválně a tyhle rozhovory odkládá na pozdní páteční odpoledne, aby tak svým obětem zničil víkend. Navenek je otec samosebou zastáncem rovnoprávnosti, jinak by páchal mediální sebevraždu. Ale

ani nemnohé zvolené ředitelky různých dceřiných společností Investa nikdy ve své pozici nesetřvaly dlouho. Když si Gustaf De la Grip dotyčnou zavolal k sobě do kanceláře a spustil nemilosrdně svou, často dala výpověď dobrovolně. Následně si v novinách stěžoval, jak je těžké najít schopné kompetentní ženy, ochotné jít za kariérou. V sauně a na podzimních honech ovšem jeho řeč zněla jinak. Urážlivé výroky o ženách v ekonomice jen svištěly vzduchem, že si to sotvakdo nezúčastněný dokázal představit. Tvrdil, že nejsou schopné koncentrace, mají mozky ovládané menstruační a biologicky jsou pro vedoucí pozice naprosto nevhodné. Někdy to bylo až unavující. Ale otec zkrátka nevěřil, že by ženy mohly stát v čele, a Peter nepatří k lidem, kteří bojují za práva jiných. Ať si každý svou věc vybojuje sám. Ovšem ti, kdo prohlašují, že švédská ekonomika se vyznačuje rovnoprávností pohlaví, vůbec netuší, o čem mluví.

Otočil se na židli. Zašilhal po telefonu. Louise mu předtím napsala, že budou mít návštěvu. Byl v práci a zašel na östermalmskou tržnici, ale domů se vrátí pozdě a hrozně nesnáší, když svoji ženu našťve. Rychle jí odepsal, ať začnou bez něho, nedá se nic dělat.

„Očekávám od vás spolupráci a loajalitu,“ pravil otec výkonné ředitelce. „Věřil jsem, že nezklamete důvěru, kterou jsme do vás vložili.“

Peter musel nahlédnout do svých papírů, protože mu najednou vypadlo její jméno.

Rima Campbellová, dvaapadesát let. Typické, imigrantka, bez šancí už od samého začátku.

„Ale já...“ hlesla a Peter se v duchu zamračil. Táta nesnáší, když ho někdo přerušuje. V nejhorsím případě začne úplně znova. Peter osobně mu tedy do řeči neskáče nikdy.

Gustaf De la Grip pokračoval: „Nespolupracujete, nejste loajální. Zpochybňujete vedení firmy.“

Peter už byl na mnoha takových schůzkách. Výpady tohoto druhu mířily výhradně na ženy. Někdy s otcem ve věci souhlasil – na pozici výkonného ředitele byla zvolena nesprávná osoba. Někdy, jako právě dnes, se otec podle jeho názoru mýlil. Takhle žena s beznadějným jménem je schopná a vykonala dobrou práci. Už sám fakt, že to dotáhla tak

daleko – je potomkem přistěhovalecké generace, žena *a ještě k tomu* matka samoživitelka –, svědčí o její nadprůměrné kapacitě. Oba její synové sice už teď jsou dospělí, ale Rima Campbellová si i v situaci, kdy od ní manžel odešel a ona zůstala se dvěma dětmi opuštěná, dokázala vybudovat solidní kariéru. Vychovala je sama, zůstala bez partnera a překonala většinu neviditelných bariér, které ženám brání v postupu. Ale není rozhodující, co si o jejích schopnostech myslí Peter. Gustaf si vždycky prosadí svou. A právě teď má v úmyslu zničit tuhle ženu tmavé pleti, kterou před několika málo měsíci osobně zaměstnal. Chce ukázat, že ženy do čela nepatří, že jsou příliš citlivé a mají nepřiměřeně silné reakce. Chce ukázat, že má pravdu.

Navázal: „Vaši spolupracovníci říkají, že nejste loajální. Lidé s vámi nejsou spokojení.“

„Kdo?“

„To nemůžu prozradit. Ale pravda je, že nejste oblíbená u nikoho.“

Peter měl nutkání do toho vpadnout. Tohle už je trochu silné kafe, ne?

Rima zbledla, ale udržela se a Peter neřekl nic. K ničemu by to nevedlo.

„Nemůžu se hájit proti anonymním nařčením,“ prohlásila Rima neohroženě.

Gustaf začal znova. Ledovým hlasem chrlil jednu kritiku za druhou. Na konci už Rima jen zůstala mlčky sedět, se suchýma očima a rudými skvrnami na krku.

„Chci, abyste přes víkend přemýšlela, zda, případně jak bychom nadále mohli spolupracovat,“ zakončil svou tirádu Gustaf. „Momentálně totiž žádnou možnost nevidím.“

Rima polkla. Peter se neodvážil podívat ani na jednoho z nich, téměř zadržoval dech. Vstala. Ruce se jí třásly. Ale nerozplakala se a hlas měla stále poměrně pevný. Vlastně je docela borec. Ale je po všem, na to dá krk. V pondělí podá výpověď, tím si je jistý.

Rima vstala. Ještě než opustila místnost, pronesl otec dostatečně nahlas, aby to slyšela: „Takhle to dopadá, když člověk zaměstná hotentota.“

Peter sklopil oči.

Když Rima odešla, otec se zeptal: „Pojedeš na Gyllgarn?“

Jako by se nic významného nestalo, jako kdyby právě nezničil jednu ženu a neprojevil se přitom tak rasisticky, že se Peter měl co držet, aby se proti tomu nahlas nevze-
přel.

Místo toho jen přikývl. Vždyť by to ani nemělo smysl, tá-
ta stejně nikdy neposlouchá, co říkají druzí. Vždycky všechno ví nejlíp.

„Louise pozvala na celý víkend přátele,“ vysvětlil otci.

„Obchodní známé?“

„Ano.“

„Skvěle.“

Peter při projevu uznání sklopil hlavu a zadoufal, že tá-
tova pochvala pro něj nebude znamenat příliš mnoho.

Rozloučili se. Gustaf zamířil k autu, se kterým předjel
jeho osobní řidič, a Peter se vydal dolů do garáže. Jen co se
rozešli, stále přítomný svíravý tlak byl najednou pryč. Peter
téměř pocítil fyzickou lehkost, jako kdyby mu někdo seděl
na hrudi a teď se zvedl.

Kliknutím odemkl a otevřel dveře od auta.

Pátek. Celý víkend bez povinností. Snad kromě role hos-
titele při jedné nebo dvou dokonale zinscenovaných veče-
řích. Úplná nádhera. Usadil se, vyjel z garáže a namířil ven
z města.

Jak se prodíral páteční špičkou, nepříjemná schůzka mu
letmo vytanula na mysli, ale hned ty myšlenky zase zahnal.

Má svých starostí víc než dost. Dostat se do konfliktu
s tátou je to poslední, co potřebuje.

Jakmile přesáhl povolenou rychlost, ubral plyn. To ale
byla protivná schůzka. Tahle sezení jsou čím dál nesnesitel-
nější, ale Gustafovi De la Grip se neodporuje. Tedy aspoň
pokud člověk chce v Investu dosáhnout významné pozice.
A právě tohle si Peter přeje ze všeho nejvíc – dosáhnout dů-
ležitějšího postu, toho nejvýznamnějšího, funkce předsedy
představenstva.

Občas mu připadá, že celý svůj život vede boj.

Pamatuje si to ještě dnes. Jak začal chodit do školy a dřel
jako kůň, a stejně mu pořád opakovali, že musí ještě víc
zabrat. Jak je to možné, vždyť se tak strašně snaží, a přesto
nikdy nedojde úplně do cíle?

Táta nevěří na slabost, psychology ani jiné pliplání, a už

tenkrát ho sem tam peskoval. V rodině, kde se očekává, že každý bude v něčem vynikat, kde každý musí být v něčem nejlepší, v rodině, kde vládne motto „potěšení z užitečného“, se Peterovi nikdy nepodařilo přesáhnout průměr.

Zastavil na červenou a prsty bubnoval do volantů. Odjakživa v něm jako cosi temného uvnitř dřímalo pocit bezmoci a frustrace. Vždycky to řešil tak, že se pouštěl do těch, co byli ještě slabší. Lepší šikanovat než být šikanován. Lepší bít než se nechat tlouct. *Tohle* by mohlo být motto rodiny De la Grip, napadalo ho. Občas fantazíroval o tom, že se něčemu postavil a vzepřel, změnil historii, zabránil katastrofě. Ale nechce na to myslet, už vynaložil příliš mnoho úsilí a času na nepamatování si.

A stejně je zvláštní, uvažoval při řízení, že ještě teď, ve svých pětatřiceti letech, podléhá stejné panické hrůze, jakou zažíval už na základní škole – že nikdy nedosáhne cíle. Je to jako noční můra. Ať dřeš jako kůň, pořád tě něco pevně drží na místě. Přesně takhle to bývalo. Vždycky musel tvrdě bojovat, aby dosáhl toho, co se Natalii a Alexanderovi dařilo tak snadno. Oba jeho sourozenci mívali vyznamenání a na prestižní Vysokou obchodní školu se dostali bez problémů. On to po dvou neúspěšných pokusech o přijetí vzdal a přihlásil se místo toho na „obyčejnou“ univerzitu. Táta nikdy nic neřekl, ale nebylo to třeba. V této situaci všichni věděli, že Peter je a zůstane průměrný.

Těžce vzdychl. Podivil se, proč na to myslí zrovna teď. Už dlouho se jeho myšlenky tímhle směrem neubíraly. Ale něco se mění, cítí to.

Alexander si dělá ostudu svým pitím a aférami s ženami. Nikdo už s ním nepočítá. A Natalia. Na tom nesejde, je to ženská, a tak je úplně fuk, že je dobrá.

Peter mrkl do zpětného zrcátka a rychle předjel auto před sebou. Zdá se, že si Natalia v právě probíhajícím bankovním obchodě vede mimořádně dobře, to sám uznává, i když před tátou by to jen nerad říkal. Ale pro dobro všech doufá, že to Natalia sfoukne. Je to pro tátu důležité a to, že on dostane, co chce, přinese klid všem.

Peter zahlédl tabuli a uhnul na silnici vedoucí k domu. Brzy tam bude. Louise už na něj doma čeká. Úplně ji před sebou vidí. Dokonalá hospodyně. Elegantní a reprezenta-

tivní, naprosto spokojená se svou rolí zámecké paní na jednom z nejkrásnějších šlechtických sídel v zemi. Dokud tady Louise bude bydlet, bude šťastná, to Peter ví. Možná že ji nemiluje, ale rozumí jí a to většinou stačí. Hodí se k sobě a on nikdy lásku neočekával. Ani neví, jestli je sám schopen lásku dávat nebo přijímat.

Ubral plyn a pomalu projížděl dlouhou dubovou alejí. Některé stromy tu byly více než sto let staré. Stočil pohled na jednu, pak na druhou stranu, prohlížel si udržovaná políčka a potůčky, třpytící se v letním slunci. V den, kdy podepsal papír a přejal toto žluté rodinné sídlo, cítil největší hrdost v životě. Bylo to, jako kdyby dosáhl uznání, na něž odjakživa čekal. Že navzdory všemu je schopen spravovat dědictví. Směl konečně pohlížet daleko dopředu, dál než do následujícího roku.

Vjížděl dovnitř otevřenou železnou bránou a slyšel křupání písku pod koly. Vystoupil, zůstal stát a díval se na žlutou fasádu.

Možná už teď uteče démonům, kteří ho tak dlouho pronásledovali. Když sídlo přejímal a pochopil, že táta si opravdu přeje, aby se dědicem stal *on*, Peter, ne Alex ani žádný skvělý bratranec, bylo to, jako kdyby někdo do temnoty, která jej neustále obklopovala, konečně vpustil trochu světla a pronesl: „Tak dlouho ses, Petře, snažil, že minulost už je promlčena.“

Jestli je tomu tak, pak nic nebrání tomu, aby se postaral, že to tak taky zůstane.

Prostě nic.

9.

Sobota 28. června

To je naprosto úchvatné představení, libovala si v duchu Natalia a ani na vteřinu nespouštěla ze Sary oči. A dost možná to byl jeden z nejkrásnějších večerů v jejím životě. V Café Opera vládla intenzivní, intimní atmosféra, byl to takřka soukromý zážitek.

Dozněl poslední tón posledního přídávku, a pokud Natalia kdy zakusila přítomnost něčeho duchovního, bylo to

právě tady a teď. Potlesk pozvaných hostů přímo hřměl, a když se Natalia u stolu v těsné blízkosti scény, kde seděly, setkala s Āsiným pohledem, byla dojatá téměř k slzám.

Když pak pěvkyně obešla stoly, pozdravila se s přáteli a podala ruku dokonce i jim dvěma, vyšly Natalia s Āsou ven do letní noci. Přestože už bylo velmi pozdě, bylo světlo a venku se dosud drželo tropické horko.

„Teď nemůžeme jít domů,“ prohlásila Natalia a dosud v ní zněla hudba. „Co ještě někam na poslední skleničku?“

Āsa se ovívala rukou. „Ale někam, kde nejsou turisté,“ souhlasila. „Co tady všichni dělají?“

Natalia se usmívala a ve zlatých sandálech na vysokých podpatcích udělala na dlažebních kostkách několik tanečních kroků. Jako dítě chodila na balet. Byly to dlouhé, tvrdé tréninky. Milovala tuhle staromódní disciplínu, ty bledě růžové baletní střevíčky a jednoduché sukýnky, ale když se ukázalo, že nepatří k těm úplně nejlepším ve skupině, její máti usoudila, že chodit dál by bylo jen mrhání časem. Ze dne na den ji přeradili do taneční školy, kde se vyučoval párový tanec. Natalia nakrčila čelo. Jo, všechna tahle rozhodnutí, která za ni udělal někdo jiný, a předurčil tak její budoucnost. Kdyby bývala rozhodla maminka, Natalia by se nikdy nemohla vydat do světa byznysu. Pro ženskou zbytečná námaha. Ale v tomto případě si Natalia vybojovala svou.

Vyhнула se nějakému muži s ženou, kteří prošli zavěšením jeden do druhého. „Jak se ti to líbilo?“ zeptala se kamarádky. „Nejsi ráda, žeš šla se mnou?“

Āsa něco nespokojeně zabrblala. Žádný normální člověk nezůstává v téhle roční době ve Stockholmu. A Café Opera není zrovna odraz. Přesto odřekla celovíkendovou párty a vydala se s Natalií na koncert.

„Jo, bylo to hezký,“ připustila Āsa, ale vzápětí zaklela, když se její nebetyčné podpatky začaly potýkat s dlažbou. Vypila víc než Natalia a trochu vrávorala. Vlasy se jí v loknách vlnily přes jedno oko a na ramenou se jí v pouličním osvětlení třpytil tenký šál. Vypadala jako filmová hvězda.

Natalia se nepřestávala usmívat. Byla teplá, čarovná červená noc. Ulice byly plné lidí a ona se cítila mladá a silná, jako kdyby se tíže trápení a zármutku několika posledních let přenesla na někoho jiného.

„Dlouho jsem se takhle nepovyrazila,“ radovala se.

„Celou dobu od Jonase,“ poznamenala bystře Åsa, což Natalii zarazilo. O minulosti totiž nikdy nemluvily. Åsa byla alergická na truchlení a omílání skončených záležitostí a už pár týdnů po jejím rozchodu s Jonasem jí zřetelně naznačovala, že je načase se přes to přenést. Přenést se přes minulost a neohlížet se zpět bylo Åsinou doménou, ale Natalia ten rozchod nesla těžce. Åsin nedostatek soucitu ji zraňoval, ale neodvažovala se jí to povědět. Teď se to třeba konečně změní.

„Zajdeme semhle,“ navrhla Natalia. Ukázala na elegantní, velice, velice drahý bar s dlouhatánskou frontou uvnitř a vybídla Åsu: „Šup tam a zaříd' to pro nás.“

Åsa se osobně znala se všemi, kdo ve stockholmském nočním životě něco znamenali, a navyklym způsobem zamrkala na hlídače u dveří. Poznal ji, přikývl a postaral se, aby fronta ustoupila. A byly tam.

„Jsi můj idol,“ usmála se Natalia.

„Jsem idolem všech,“ odvětila Åsa a razila jim cestu k baru. Objednala pro obě. „Dvě vodky s tonikem.“

V baru bylo plno a dusno a zvuková kulisa příliš silná, takže u pultu musely stát těsně u sebe, aby spolu mohly mluvit.

„Vůbec nikoho tady neznám,“ konstatovala Åsa.

„To je dobře, nebo špatně?“ Natalia upila ze skleničky. Silný, studený drink; měla žízeň. Rozhlížela se kolem. Dobře oblečení muži a štíhlé ženy s dlouhými vlasy se smáli, připíjeli si a flirtovali. Jak to, že všichni najednou tak omládlí? Pokoušela se rozpomenout, kdy si naposledy vyrazila na drink v jiné souvislosti než pracovní, ale marně.

„Víš stejně dobře jako já, že všichni civilizovaní lidi už začali balit do Skåne.“

„Já vím,“ zaúpěla Natalia. Léto se řídí pevně daným řádem. Někdy kolem tohoto víkendu Gotland. Příští týden pobyt v Almedalu a následně týden v Båstadu. Večírky, tenis, slunce a voda. Rok co rok.

„Jsem ti strašně vděčná, žeš šla se mnou. A musíš uznat, že to bylo něco nového. Lepší než staré známé tváře, se kterými se vídáš pořád.“ Znovu se napila. „Hmmm, dobrý,“ zamumlala pochvalně.

Åsa zavrtěla hlavou a krátkým mávnutím ruky si objednala další drink. Vyzunkla skleničku během pár minut. „Kdy už, Natalie, konečně vezmeš rozum do hrsti a necháš té vzpoury? Jasně, nechceš trávit čas s rodiči, ale přece nemůžeš celé léto pracovat. Z toho člověk může chytnout syndrom vyhoření, no ne?“

„Ne,“ odmítla Natalia. „A o žádnou vzpouru tu nejde,“ zalhala.

Ve skutečnosti Åsa trefila do černého. Natalia se vážně chová jako přerostlá puberťačka a revoltuje proti všemu, co od ní rodiče očekávají. Jak jen ty konformní letní dovolené, už od dětství pořád stejné, nenávidí! Všichni, všichni do jednoho, si zjevně myslí, že jedině takhle to má a musí být. Dovolená na správném místě se správnými lidmi. Torekov, Båstad a Falsterbo v létě. Alpy v zimě. Jezdili tam odjakživa, co si pamatuje. Ať jedou kamkoli, potkávají stále tytéž lidi. Celý život se přizpůsobovala a nenapadlo ji se nad tím pozastavovat. Jonas dělal totéž a všichni jejich společní známí a *jejich* rodiče taky. Ale letos – první léto, kdy je úplně sama – se Natalia vzepřela. Hurá. Jen jí trvalo půl života, než se dokázala postavit proti proudu.

„I když já vlastně *mám* jet do Båstadu,“ poukázala a upila ze skleničky. „J-O mě tam vyslal. Ale budou to samé večírky a recepce s Dány, takže to bude pracovní dovolená.“ Koukla se na Åsu. „Posloucháš mě vůbec?“

Åsa neodpověděla. Ulpěla pohledem kdesi v dálce, vypadalo to, jako by sledovala něco nebo někoho určitého. Od baru tam nebylo dobře vidět. Natalia se ohlížela po volné židli. Na to, že Åsa nenávidí jakoukoli formu fyzické námahy, má neuvěřitelnou schopnost vydržet hodiny stát na deseticentimetrových podpatcích a přitom popíjet alkohol. Ale Natalia na to zvyklá není.

„Bolí mě nohy,“ postěžovala si.

„Hmmm,“ na to Åsa. Ukázala bradou k jednomu stolu s výrazem, kterému Natalia nerozuměla. „Někteří ale stůl mají,“ poznamenala sarkasticky. „Možná by sis k nim chtěla sednout.“ Natalia pohlédla stejným směrem, a když dav na vteřinu prořídil, uviděla v rohu jeden stůl, prostřený bílým ubrusem a s naleštěnými skleničkami. Oáza uprostřed všeho toho randálu. Stůl obklopoval houf mladých krás-

ných dívek. Pohazovaly kadeřemi a vysílaly lačné pohledy směrem ke dvěma mužům, kteří tam seděli. Jeden z nich, mimořádně statný dohola ostříhaný chlapík se zlatohnědou pleť, který jako by se svými zlatými prsteny a lesklou hedvábnou košilí vystoupil rovnou z nějaké gangsterky, upíral zrak na Ásu a ona civěla zase na něho. Ani jeden neuhnul. Natalii připadalo, že v barovém mumraji probíhá nějaká zvláštní bezeslovná komunikace.

Druhý muž u stolu, pohledný, tmavovlasý a úplně stejně urostlý a ramenatý, vyzařující sebevědomím, byl David Hammar.

David se setkal s Nataliiným překvapeným pohledem. Kývla na něj, on taky pokývl a jejich zraky se v té změti zvuků a vjemů od sebe nemohly odtrhnout. Samozřejmě mohl tušit, že se tady Natalia objeví. Má-li být stoprocentně upřímný, možná – *možná* – tuto eventualitu v duchu připustil. Stockholmský noční život pro opravdu bohaté lidi je přece jenom dost omezený. Takzvaný zlatý trojúhelník, tvořící přes den centrum světa financí, ohraničuje stejně malou arénu nočního života. Exkluzivních barů je v hlavním městě málo, a když si žena jako Natalia De la Grip chce někam vyjít po koncertu v Café Opera, ocitne se tady.

Měla zlaté šaty. Světlé vlasy vyčesané do drdolu, odhalený štíhlý krk a žádné šperky. Stála vzpřímeně jako balerína a v osvětlení přeplněného baru oslnivě zářila. Teprve po chvíli David zaznamenal druhou ženu, která stála vedle ní a úzkými štěrbinami očí podezíravě hleděla na Michela. Jindy by si jí byl všiml okamžitě, zvláštní, že ji přehlédl. Se svými křivkami, dosahujícím až kdovíkam, byla jednoznačně nejkrásnější ženou v lokále, skoro nadpřirozeně smyslně nádherná.

„Ása Bjelkeová,“ konstatoval a věděl přesně, o koho jde. Je právníčkou společnosti Investum a blízkou přítelkyní Natalie De la Grip. Ve skutečnosti toho David o Áse věděl skoro víc než o Natalii. Noviny se vyžívaly v detailních rozborech Ásiny dramatické minulosti a v podřadnějších plátcích byla známá jako „chudinka bohatá holčička“. S vrozenými předpoklady k úspěchu i bohatství vychodila všechny náležité školy a často ji dávali dohromady se švéd-